

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

XXVIII. leto • 2017-2018 2

*Tišina je jezik Boga,
vse drugo je slab prevod.*

Eckhart Tolle

Kazalo

- 3 Uvod
- 4 Duhovni pogledi
- 9 Papež Frančišek Frančiškovim
- 11 Svetopisemske ikone
- 13 Luč svete Klare
- 14 Pogovor
- 19 Brezmadežna
- 21 Frančiškov svetni red
- 22 Biseri molitve
- 24 O Assisiju
- 26 Utrinki iz Assisija
- 29 Med minoriti
- 30 Otroci med nami
- 32 Reportaža
- 35 Obvestila

Naslovnica: *Hodniki samostanov so simboli tišine, miru, zbranosti, samote z Gospodom. Lučke, ki svetijo v tihoto noči, ne delajo hrupa. Tih, skrivnostno želijo skozi vrata oči vstopiti v naše srce. Tista prava Luč, ki je v tišini noči s svojim mirom želela zapolniti vse koticke hrepenenja srca, pa se je rojeva daleč od umetnih luči ... Kakor je razprtost križnega hodnika simbol čakanja in odprtih dlani, tako naj bo tudi med stebri naših vsakdanjih utirjenosti še prostor za rojstvo Luči.*

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

– nadaljevanje revij DUH ASSISIJA med nami
in BREZMADEŽNA. Izhaja štirikrat letno.

Izdaja: Slov. min. prov. sv. Jožefa, Minoritski trg 1, Ptuj

Uredniški odbor: Janja Ahčin, Dorica Emeršič, p. Martin Gašparič,
p. Danilo Holc, p. Milan Kos, prov. minister, p. Jože Osvald, p. Andrej
M. Sotler, p. Damjan Tikvič, p. Janez Šamperl

Glavni urednik: p. Danilo Holc

Odgovorni urednik: p. Milan Kos, prov. minister

Tehnični urednik: p. Tomaž Majcen

Fotografije: Ubald Trnkoczy in arhiv

Lektorica: Hedvika Dermol Hvala

Prelom in priprava za tisk: Salve d.o.o. Ljubljana (Patricija Belak)

Tisk: Tiskarna Povše

Naslov uredništva: Trubarjeva 80, 1000 Ljubljana

Elektronska pošta: danilo.holc@rkc.si

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Fotografija na naslovnici: Ubald Trnkoczy

ISSN 1854-7990

Dogodki odrešenja so povezani s tihoto

Uvodnik pišem v tišini svoje sobe po hrupnem, prisrčnem praznovanju rojstnega dne vnukinje Eve. V krogu ljubečih sorodnikov je zelo lepo, uživam v čebljanju, smehu in igri otrok, lepo pa je tudi doživeti mir, ki sledi celodnevni živžavu. Takrat lahko človek v tišini premisli svoj dan, oceni, premoli in izroči dejanja, ki so se zgodila, besede, ki so bile izrečene, želje, ki so ostale neizpolnjene ali pa so se uresničile.

Tihota in samota sta kdaj težki, lahko pa sta blagoslovljeni. V samotnih urah in v tišini lahko prisluhnemo notranjemu glasu. Ravno zato je samota morda trpka, predvsem ponoči, ko padejo maske in dnevni motilci. Sami smo s seboj in z notranjim glasom vesti. Takrat lahko slišimo notranji šepet, ki nas umirja. Če samoto znamo sprejeti, lažje odgovorimo na tiha vabila, opozorila notranjega glasu, ki nas pomirja, tolaži, opogumlja ...

S tišino in samoto so bili povezani tudi dogodki skozi zgodovino odrešenja. Celo to se je zgodilo, da je Bog

človeka nekako prisilil v tišino, kot na primer Zaharijo. Ta ni verjel, da bo njegova ostarela žena Elizabeta spočela in rodila sina. Ko je videl in verjel, se mu je beseda povrnila. Tudi za nas je bolje, da kdaj onemimo, po domače rečeno, držimo jezik za zobmi in v tišini razmislimo – potem se bomo zagotovo bolj modro odzvali.

Spomnimo se Marijinega oznanjenja, ki se nadaljuje v tiho, samotno pot do tete Elizabete in nazaj ter potem v Betlehem. Marije na poti niso spremljali potopisci in poročevalci. Pa četudi bi jo, notranjega dogajanja ne bi mogli posneti. To se dogaja vselej v tišini človeške duše. Zato so na videz samotne poti velikokrat najbolj rodovitne. V tistih trenutkih se rahlja humus za Božjo besedo. Oranje duše ... da bo sprejela seme in rodila sad. Kot spočetje – v skrivnostni tišini in samoti materinega telesa. Brez radovednih pogledov. Domnevamo lahko, da sta Marija in

Jožef na poti v Betlehem veliko molčala in premišljevala. Tudi ob Jezusovem rojstvu sta bila sama, šele potem so prišli pastirji, modri itd.

Kako bi se v hrupu sveta lahko zgodila taka sveta stvar, kot je rojstvo Božjega sina? In kako bi lahko človek v hrupu sveta dojel svetost tega dogodka, katerega veličina je pravzaprav v dejanju, ki se je prav tako zgodilo v globini noči, v tišini in samoti, to je v vstajenju? Zakaj le dandanašnji tolikšen hrup v adventu, veseli december in ne vem kaj še vse, če ne zato, da bi zadušili sveto dogajanje božične noči? Morda ne zavedno, ampak zato, ker smo izgubili vero v mir, ki ga prinaša izpolnjevanje Božjih obljub. Kako naj otrok, odrasli, kdorkoli, začuti svetost božiča, če je prek vseh meja napolnjen s hrupom? Z nepravim pričakovanjem? Z utripajočimi lučmi, z glasbo, četudi božično, ki nam jo vsiljujejo na vsakem koraku? In z navidezno srečo, ki da jo prinašajo bogata darila. Pričakujemo mir in si ga želimo, pa ga ne najdemo zaradi nepomembnih malenkosti. Naj bo letošnji božič priložnost, da bomo našli nekaj trenutkov miru, sedli k jaslicam in začutili mir, ki ga svet res ne more dati, ker ga nima.

Na Generalnem kapitlju OFS v Rimu so letos zbirali jaslice za razstavo v muzeju jaslic v nekem samostanu na Madžarskem. Slovenske jaslice je podarila gospa Ivana, naredila jih je iz idrijske čipke. Drobne, lepe, nežne, bele jaslice bodo našle svoje mesto med jaslicami s celega sveta. Koliko ur dela je v njih! Koliko ur tišine in potapljanja v skrivnost Rojstva, razmišljanja, kako oblikovati podobe, figure, da bodo sporočale radost. Ne predstavljam si, da bi jih delala ob hrupni glasbi in zraven klepetala s sosedomi.

Naj drobne, nežne podobe ter dobre in blage besede, ki se bodo rodile v tišini srca, prinesejo veselje in blagoslov vsem bralcem revije Med nami, da bo več miru med nami.

Doroteja Emeršič

Samota, tišina in beseda

P. Martin Kmetec

Človek je bitje besede oziroma jezika, ki je razen predbesednega občevanja temeljno sredstvo odnosov, mišljenja in sporočanja. Če se ozremo v duhovne razmere človeka današnjega časa, vidimo, da se osnovna problematika vrti okoli odnosov; ti so vir sreče, upanja, morejo pa biti velikokrat omejeni, sprevrnjeni in problematični. Pri sporočanju opažamo prevladovanje slike oziroma vidnega, ki je v virtualnem svetu v bistvu navidezno. Današnja kultura je izgubila smisel za poslušanje, ki omogoča sprejem in umevanje sporočila našega bližnjega. Ob tem opažamo, da skoraj ni več javnega prostora brez hrupa: v veleblagovnicah na vso moč navijajo glasbo; po radiu in televiziji slišimo mnoge besede brez smisla in globljega pomena; marsikatero besedo v sredstvih javnega sporočanja zavajajo in prinašajo zlo. Prava beseda pa se more roditi le v tišini – le tam lahko črpa vsebino za svojo rodovitnost; ravno tako v okolju tišine postaja jezik oziroma beseda temeljno sredstvo našega odnosa do Boga v osebni molitvi in liturgiji. Tišina ni le zunanje stanje, je kraj resnice; je notranja drža, ki nam omogoča, da bi slišali Božji glas. Ravno tako smemo trditi, da je tihota oziroma molk oblika bivanja v odnosu do Boga in človeka.

l) S tišino se soočimo, ko utihnemo besede, glasba, zunanji hrup; izbrana tišina je tihota, ki si jo kot življenjski stil

izbirajo kontemplativci, menihi in eremiti. Skozi stoletja so toliki ljudje odšli v puščavo in izbrali radikalno, čisto tišino. Tišina je kot puščava, ki daje možnost zavedanja, srečanja s seboj, s človeško goloto in ničnostjo. Tišino srečamo v naravi, ko rano zjutraj sedimo ob obali in poslušamo morske valove; vse drugo izgine, le šumenje valov postane edina resničnost, ki nas prevzame do dna. Tišina nas objame v prazni cerkvi, ko se mimogrede ustavimo za kratko molitev in nam sveti prostor postane kraj veselega spoznanja: Bog je. Bog je Ljubezen. Bog je upanje.

Tišina pomeni osvoboditi se različnih pritiskov in omogoča notranjo nepristranskost oziroma razpoložljivost do Boga. Ko se Francišek kot poraženec vrne iz Spoleta v Assisi, se začne zatekati v samoto in se zadržuje v votlinah na pobočjih Subasia. Tomaž Čelanski v svoji prvi biografiji govori o neki votlini, v katero naj bi se Francišek pogosto zatekal, tam ostajal v molitvi in gorel od notranjega ognja, kajti tam je bil njegov zaklad. Francišek je spoznal, da je zaklad njegovega bivanja edino Bog sam, ki ga najdemo v skrivnostni notranjosti človekovega srca. Vračanje k sebi, k lastnemu bivanju in lastni majnosti nam omogoča, da se osvobodimo zunanjih vplivov in usmerimo svoje srce h Gospodu. Veliki duhovni oče bizantinske cerkve Evagrij Pontski pravi: "Na vso

moč si prizadevaj, da zadržiš svoj um med molitvijo gluh in nem in mogel boš moliti.¹ Potrebni sta nam volja in disciplina, da se odločamo za trenutke tišine in iščemo Boga kot svoje najvišje dobro.

II) Tišina ni le zunanje stanje brez glasov in govorjenja – je stanje naše notranjosti. Zbranost moremo ohranjati, ko vozimo avto ali ko se peljemo z avtobusom v službo. Iskanje tišine pa je pot k sebi, v svoj notranji prostor, kjer se srečamo z lastnimi skrbmi in s čustvi, z lastnimi strahovi in upanjem; tišina je prostor, kjer moremo bolje videti in razumeti svoje odnose do ljudi. Zavedanje lastnih stanj, čustev in misli se dogaja v tišini srca. Negativna čustva, kot so užaljenost, ljubosumje, jeza in nemoč, spoznam kot take, ko umolknem in me zajame tišina; tišina pa je tudi prostor sprave s seboj in z bližnjimi.

Verujemo v Boga Stvarnika in občudujemo njegovo veličino v stvarstvu; v veri nas vse, kar obstaja, usmerja onstran; vendar bi mogli reči, da istočasno navznoter. Bog je onostranska notranjost. Zavedanje, da sem radikalno in povsem odvisen od Boga, da sem mu dolžnik, prihaja od znotraj. Bog je tišina; tišina, iz katere se je mogla roditi Beseda, učlovečeni Božji Sin. Krščansko razodetje nam usmerja pogled v večno rojevanje Besede v življenju Trojice in večni molk Sina, ki vrača očetu Ljubezen z absolutno odprtostjo in odpovedjo samemu sebi. Naj nas vedno preseneča in polni s čudenjem tišina Sina, ki v poslušnosti Očetu sprejme človeško naravo, našo smrt, naš zadnji molk. Nedoumljiv je molk Boga v smrti Sina in potem tišina Boga v Kristusovem vstajenju. Eloi Leclerc, francoski frančiškan, pisec in velik poznavalec svetega Frančiška, v svojem pričevanju razlaga, kako je v koncentracijskem taborišču ohranil upanje. Edino spoznanje in globoko prepričanje, ki ga je vodilo, je bilo: "Bog je. Bog obstaja." Kljub temu da se je zdelo, da je Bog v taborišču popolnoma odsoten.

Odprto ostaja vprašanje, kako nas izziva molk Boga v življenju ubogih in v trpljenju nedolžnih. V življenjskih okoliščinah tega zemeljskega bivanja ne bomo mogli nikoli dokončno dojeti skrivnosti Božjega molka; pa vendar je vse, o čemer nam govori Kristus in kar nam prinaša po življenju Cerkve, Beseda: beseda njegove neskončne ljubezni. "In Beseda je postala meso in se naselila med nami" (Jn1,1). Učlovečenje Božjega sina je Božji govor, Beseda, ki je za nas vse vir upanja.

III) Marija, brezmadežna Božja služabnica, je v tišini svojega srca slišala Božji glas in povabilo, da bi postala mati Božjega Sina – mati Besede. Njena poslušnost je način bivanja, ki bi ga morali v življenju nenehno iskati. Tišina je kraj odločitev: molimo, da bi se vedno – tako v vsakodnevnem življenju kakor pred velikimi izzivi – odločali kakor Marija. Premišljevanje, čas za molitev, ni golo ukvarjanje s seboj, ki naj bi vodilo v narcisoidno občudovanje samega sebe, pač pa je molk, v katerem se s hrepenenjem odpiramo Božji bližini; je čakanje njegove

besede; je vir moči, ki nam daje, da iz ljubezni do Boga tvegamo tudi v svojih odločitvah.

IV) Če smo govorili o tišini kot nekem stanju glede na um in vero, pa je molk po drugi strani zavedna drža v samem ravnanju; je askeza v rabi besed. Primer za to je sveti Jožef, ki je molče izpolnil Božjo voljo, vzel Marijo za ženo in sprejel njenega otroka. Sv. Jožef v evangeliju ne spregovori niti ene same besede. V Matejevem evangeliju piše takole: "Ko se je Jožef zbudil, je storil, kakor mu je naročil Gospodov angel. Vzel je svojo ženo k sebi" (Mt 1,24); "Vstal je, ponoči vzel dete in njegovo mater ter se umaknil v Egipt" (2,14); "Vstal je, vzel otroka in njegovo mater in prišel v Izraelovo deželo" (2,21). Sv. Jožef ne sprašuje, ne govori, pač pa stori. Njegov molk daje izpolnitvi Božje odločitve posebno lepoto; Bog daj, da bi po njegovi priprošnji tudi mi tako zvesto izpolnjevali Božjo voljo; on nam kaže pot k sodelovanju v skrivnosti Božjega učlovečenja na zemlji prek našega pričevanja.

Sklep

Morda čutiš, da te Gospod prek določenih znamenj kliče, da bi mu sledil bolj od blizu. Ne boj se tvegati in odpreti svojega srca najgloblji tišini, išči ga z vsem srcem in prisluhni njegovi besedi. Kristus potrebuje svoje učence, ki so prisluškovali glasu večne ljubezni in so se odločili, da mu sledijo. Le v notranji tihoti je mogoče slišati povabilo in se odzvati Ljubezni, le v tišini se more razodeti Beseda in se za vedno naseliti v našem življenju. Kdor odkrije najvišje dobro, najde srečo svojega življenja.

1 Evagrij Pontski, "153 poglavij o molitvi", v. Gorazd Kocijančič, ur., *Grški očetje o Molitvi* (Celje: MD 1993), 209.

V tišini gozda in samoti velemesta

S. Polonca Majcenovič

Pravijo, da se danes ljudje bojimo samote in tišine. Vse govori, piše, se ponuja in kupuje, informacij je toliko, da jim komaj sledimo. Redki si še upajo iti jokati na kakšen samotni kraj, ker jokati in biti sam s sabo ter pred Gospodom, gol in reven, šibek in slaboten, niso ravno mačje solze.

Samota Carcerija, srečna množica, ki se gnete po trgovinah na 'črni petek', tišina milanske stolnice ... To troje – dvoje sveže in eno že skoraj starodavno – mi prihaja na misel ob izhodiščih za duhovno poglobitev. In že se zgrne čreda misli in spominov, ki prebujajo željo in odločitev: »Glej, dekla sem Gospodova!« Kaj imata skupnega Carceri in črni petek, vmes pa je še milanska stolnica? Na prvi pogled nič, ob globljem vpogledu vse.

Francišek in prvi bratje naj bi bežali v svoje jame, da bi se lahko pogovarjali z Gospodom. Francišek je veliko več časa kot med ljudmi preživel v samoti. Moje prvo srečanje s Carcerijem in samoto skal, gozda in melodijami sester ptic je bilo podobno globokemu vdihu, ko je Gospod dokončno premaknil, kar je premaknil, in to s takšno silo, da besed »Glej, dekla sem Gospodova« nisem več mogla vzeti nazaj v smislu: »Pa saj nisem mislila resno!« V času, ko si lahko v imenu osebne svobode zmeraj premislim, je to kar težka zaveza, a ne, Gospod? Zaradi svojega prvega Carcerija sem dokončno vzljubila samotne gozdove in mir; ob tem, da sem kot zrela hruška

padla v popolno posvečenost Gospodu oz. vsaj želji, da bi to bila, pa sploh nimam besed. Ker me to presega ... Carceri ni navaden gozd in kraj, prežet je z molitvijo in s samoto, s srečanji z Najvišjim. Pred nekaj leti je ta molitev rodila še eno redovnico. Še eno rojstvo? Čemu? Da bi živela življenje, kjer bi lahko bil Bog živ in navzoč? Danes še zaidem v kakšno »jamo«. Kot redovnica imam za te samotne jame, prostore srečanj z Gospodom, na razpolago »uradni« čas molitve, tu in tam pa se še izgubim v jamah in gozdovih tudi dobesečno. Zadnjič sem med raziskovanjem stranpoti po Pohorju naletela na skalo, ob kateri sem pomislila: »S to pohorsko skalo bi bil še Francišek zadovoljen.« Na njej bi prepeval Gospodu, slavil Njegovo ljubezen ali se boril s skušnjavami. Nekaj od tega. Meni se je mudilo, nisem posedela. Molila sem med vzponom v višave.

Enega od novembrskih vikendov sem preživela v Milanu na mednarodnem kongresu za terapevte. Šla sem se podkovat, ker vem, da Sveti Duh v obilju deluje v podeljevanju izkušenj in znanja. Poslanstvo zakonske in družinske terapevte je tako zahtevno v vsej svoji lepoti in služenju, da moj brat konjiček vsake toliko potrebuje nove podkve. V sebi namreč jasno vem, da sem dolžna dati Gospodu močan in jasen odgovor. Ljudem v stiski želim biti blizu na čim bolj sočuten, a hkrati strokoven način. Na vprašanja zlorab, konfliktov v odnosih,

zasvojenosti nikoli ne bo enostavnih in hitrih odgovorov. Tu in tam šepnem Jezusu: »O moj Jezus, tukaj pa si še ti tiho, a ne? A je sploh mogoče kaj reči ob takšnem trpljenju?« Tako preprosto se midva pogovoriva in jaz grem z novimi močmi poslušat in spremljat. Kadar pridemo najgloblje v srce stiske, nastane tišina. Ni besed. Odpre pa se prostor za Boga, Boga sočutja in usmiljenja. Na kongresu sem dobila nekaj novih, prav milostnih vpogledov v svoje poslanstvo.

Med potjo s kongresa proti prenočišču po modni četrti Milana sem opazovala dogajanje na ulicah. Svetleče trgovine, izložbe, srečni obrazi nakupovalcev, ulični igralci, pevci, instrumentalisti. Lačna zavijem v McDonald's, ki me sicer vidi enkrat na nekaj let, ampak kakšen prekršek v meni obudi nagajivo Polonco – in tako malo posedim na eni glavnih ulic. Gledam, opazujem, molim. Kot prava nejevernica se sprašujem, če mimoidoče vse to res osrečuje. Najbrž že. Objeti pari, heteroseksualni, homoseksualni, medgeneracijske družbe, razigrani otroci, oboroženi vojaki, berači. Kar čudim se tem prizorom, ki so v svoji življenjski resničnosti lepi. Nihče se ne sprašuje, kdo sodi sem in kdo ne, prostor je za vse. Vsak nekaj kupuje. Ker to res potrebuje? To bi pa že bila nova tema ... Grizljam tortiljo, uživam v samoti in prosim Gospoda za mimoidoče. Mar ni to v tem trenutku moj Carceri, kraj, kjer se zdi, da ni prostora za samoto in tišino? Za sabo pustim molitev, blagoslov ter zaupanje: »Ti veš, Gospod ...« Jaz pa po vseh teh vtisih z milanskega nakupovalnega središča vem, česa nočem, in malo bolj, kaj hočem. Kaj potrebujem in česa ne.

Naslednje jutro me po prijaznem pozdravu stražarjev pred milansko stolnico pričaka veličasten pogled in še veličastnejša globoka tišina. Duomo – hiša Boga. Jutro je in mašo moram kar poiskati. Kam naj grem? Kar naprej, nekje so že zbrani verniki. Piše, da je maša ob 8. uri. Srečna, da sem med tujci navzoča pri Jezusovi daritvi. Poslušam, kako mirno utripam v koščku te mogočne stolnice. Tu sem doma. Kjerkoli se moj Gospod daruje na oltarju, tam sem res doma. Ta trenutek in ti ljudje bi lahko bili

tudi v Carceriju, v cerkvi našega samostana v Mariboru, kjerkoli ... Po maši pustim samoto velikanskega prostora, da vstopa vame. Takšen mir, tolikšna lepota v slavo Bogu. Občudujem stavbo, kot občudujem gozdove. Prostor za 40.000 ljudi, 3.400 skulptur, 135 stolpov ... Ob podatkih z Wikipedije še dodatno osupnem. Te je gradila ljubezen do Boga ali človeški napuh ali kaj drugega? Najbrž je bilo vsega po malem, danes si čudovita in mogočna, a še zmeraj hiša Boga. Tišino ponese na predavanja, ki me čakajo, da bi tam naprej živela Marijin »Zgodi se ...!«

Kaj je zdaj s tem globljim, samotnim in tihim vpogledom, ki mi govori o povezanosti vsega tega, morda tako

zelo nasprotujočega? Vse to me prebuja za odprtost Božjim povabilom, za sprejemanje, za dopuščanje, naj teče skozme Božje življenje, ki me dela živo. Prebuja za ta trenutek, o katerem bom še premislila, čemu in K(k)omu ga želim nameniti. Spodbuja, naj postajam odgovorna in ostajam nagajiva.

Včasih se bojim trenutkov samote in tihote, ker ne vem, kaj bo. A kako naj – v odnosu z Bogom – VEM, kaj bo?

Tišina zunaj in znotraj

Nataša Rupena

Bližalo se je poletje in konec počitnic me je čakala velika sprememba. Tudi fanta dvojčka bosta postala šolarja in čutila sem, da bi rada kam poromala. No, ne kamorkoli – želela sem si v Assisi. V bistvu sem potihoma čakala, da bodo toliko odrasli, da bomo lahko šli na daljšo pot in pri tem ne bo prevelikega stresa. V Assisiju sem bila večkrat – tako kot spremljevalka skupin in kot romarica.

Sveta Klara je tudi naša družinska prijateljica, prvorojenka nosi njeno ime.

Sama sem bolj zapečarski tip, vsaka ideja za izlet ali potovanje mi je običajno bolj breme in napor kot sprostitvev. Le malokrat se mi zgodi, da se vse – zunaj in znotraj – poklopi in se kam odpravim v miru. Skratka, tisto jutro smo kljub potresnemu obdobju (avgust 2016) odrinili, se utaborili pod mestecem, raziskali možnosti za otroke in nato se je začelo ... Z možem sva bila dogovorjena, da se pri otrocih izmenjujema. Tako bi imela oba dovolj časa na voljo – in še isti dan me je zapeljal v Assisi. Padla sem v objem mesteca in se popolnoma prepustila.

Tišina me je ovila in Sveti Duh me je vodil najprej k svetemu Frančišku, nato k sveti Klari in k svetemu Damijanu. Več ur sem bila v dialogu s svetostjo, ki me je prevzela. Sploh ne vem, kako sem zdržala v tisti silni vročini, saj mi običajno postane slabo. Pojma nimam, zakaj je tistega dne čas tekel drugače kot običajno, več ur je bilo zame kakor nekaj minut. Dejstva ostajajo in izkušnja je neizbrisljiva: globoko vame se je naselila posebna tišina. Take prej še nisem okusila. Tišina, ki me je silila v svet – da bi ljubila z vso močjo, da bi delala z vso ljubeznijo in živela z močno vero.

Naslednji dan sem obiskala tisti samotni kraj nad mestecem, pred odhodom domov pa sem še enkrat stopila h Klari.

Kakšna milost je ta kraj, koliko novih in svežih moči mi je Gospod v njem dal. Koliko elana za naprej, kakšno sveto povabilo ... Ob vračanju domov mi ni bilo še nič jasno. Spraševala sem se, kako se lahko vse to udejanji. Jezus Kristus se je utelesil, ni ostal le neizpolnjena obljuba. Zato sem zaupala, čeprav z vprašanjem v srcu – kako se bo to zgodilo. Kaj naj z vso to popotnico? Gospod, kaj želiš, da storim?

Počasi skozi vse leto se je v meni bolj in bolj potrjevala poklicanost k ljudem in k poslušanju njihovih stisk. Samo ob drži poslušanja sem globoko spoznala, kaj resnično pomeni TIŠINA. Da sem jaz tiho, On pa govori. In ko tudi On utihne, molčiva oba.

Jezus ni ostal neizpolnjena obljuba. Utelesil se je in posvetil vsakega človeka in zemljo, po kateri je hodil. Na poseben način pa je posvetil tisto mestece na gričku in dva njegova prebivalca: Frančiška in Klara. Oba sta ga resnično ljubila. Hvala ti, Gospod!

Beseda se rodi in prihaja v tišini

P. Milan Kos

V Pismu vsem kristjanom je sv. Frančišek Asiški zapisal: *Najvišji Oče nam je iz nebes po svojem svetem angelu Gabrijelu oznanil, da bo njegova Beseda, tako zelo vzvišena, tako sveta in tako veličastna, prišla v telo Device Marije. Iz Marijinega telesa si je privzela resnično meso naše človeškosti in krhkosti. Čeprav je bil bogat nad vse (2 Kor 8,9), je vendar hotel na svetu zase in za prebleženo Devico, svojo mater, izbrati uboštvo.*

Povabim vas, da se zazremo v to preprosto dekle iz Nazareta v trenutku, ko je pripravljena Božjemu sporočilu reči ‚da‘. Skušajmo doumeti dva bistvena vidika njene drža, ki je za nas zgled, kako se pripraviti na božič.

Na prvem mestu je Marijina vera, njena drža, ki ni le poslušanje Božje Besede, temveč je prepustitev tej Besedi s popolno razpoložljivostjo razuma in srca. Marija je angelu odgovorila rekoč: ‚Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!‘ (Lk 1, 38). S svojim ‚tukaj sem‘, polnim vere, Marija ne ve, na katere poti se bo podala, katere bolečine bo morala prenašati, s katerimi tveganji se soočiti. Zaveda pa se, da je Gospod tisti, ki jo prosi. Ona mu popolnoma zaupa in se izroči njegovi ljubezni. To je Njena vera.

Naslednji vidik Kristusove Matere je sposobnost prepoznati Božji čas. Marija je namreč tista, ki je omogočila učlovečenje Božjega Sina ‚v skladu z razodetjem skrivnosti, ki je bila zamolčana skozi večne čase‘ (Rim 16,25). Učlovečenje Besede je omogočila ravno s svojim ponižnim in pogumnim ‚da‘. Marija nas uči, kako prepoznati ugodni trenutek, ko v naše življenje pride Jezus in prosi za takojšen in velikodušen odgovor. Skrivnost Jezusovega rojstva, ki se je zgodovinsko zgodilo pred več kot dva tisoč leti, se namreč udejanja kot duhovni dogodek v bogoslužju ‚danes‘. Beseda, ki je dobila bivališče v Marijinem deviškem telesu, pride med obhajanjem božiča ponovno trkat na srce vsakega kristjana. Vsak od nas je kakor Marija poklican odgovoriti z osebnim in iskrenim ‚da‘ ter se popolnoma dati na razpolago Bogu in njegovemu usmiljenju, njegovi ljubezni. Kolikokrat pride Jezus v naše življenje, kolikokrat nam pošlje angela in kolikokrat se mi tega ne zavedamo, ker smo zaverovani vase, v svoje misli. Zaposleni, kot smo, ne zaznamo, da je On prišel in trka na vrata našega srca, prosi za gostoljubnost, prosi za ‚da‘ – kakor za tisti Marijin. Neki svetnik je govoril: ‚Bojim se, da bo Gospod prišel! Pa veste, zakaj se

je bal? Strah ga je bilo, da se tega ne bi zavedal in bi Gospod šel mimo. Ko v svojem srcu čutimo, Želim biti boljši, boljša ... Obžaloval sem to, kar sem storil ...; je prav to Gospod, ki trka. Daje čutiti, ponuja voljo biti boljši, hotenje biti drugim, Bogu bližje ... Če to čutiš, ustavi se! Vzemi si čas za tišino. V tem je Gospod!

Marijina pripravljenost sprejeti Božjega Sina vodi sv. Franciška, da Marijo pozdravlja takole: *Pozdravljena, Gospa, sveta kraljica, sveta Božja mati Marija, ki si postala devica Cerkev. Izbral te je najsvetejši Oče nebeški in te posvetil z najsvetejšim ljubljenim Sinom in Svetim Duhom Tolažnikom. V tebi je bila in je vsa polnost milosti in vse dobro. Pozdravljena, njegova palača! Pozdravljena, njegov tabernakelj! Pozdravljena, njegovo domovanje! Pozdravljena, njegovo oblačilo! Pozdravljena, njegova dekla! Pozdravljena, njegova mati!* ... (Pozdrav blaženi Devici Mariji).

Vesolja, da je postala Božja mati, Marija ne zadrži za sebe. Ne zadrži Božjega Sina za lastno ugodje, ampak ga želi takoj podariti sorodnici Elizabeti. Tudi mi moramo nenehno preverjati, ali želimo Božjega Sina zadržati za sebe ali ga podariti ljudem. Najbolje bo, da svojo duhovno držo preverimo ob mislih papeža Franciška v Marijinem svetišču Santiago na Kubi 22. septembra 2015: »Marija, prva učenka, obiskana, je šla ven, da bi obiskala sorodnico.« Od tistega dne je bila to vedno njena posebna značilnost. »Bila je žena, ki je obiskala mnogo moških in žensk, otrok in ostarelih, mladih. Zнала je obiskati in spremljati v «težkih nosečnostih» mnoge naše narode. Varovala je boj vseh tistih, ki so trpeli, ko so branili pravice svojih otrok. In sedaj Marija ne omahuje in nam pri naša Besedo življenja, svojega Sina, našega Gospoda.«

Rod za rod in dan za dnem smo povabljeni, da obnovljamo svojo vero: »Povabljeni smo, da živimo revolucijo nežnosti kakor Marija, Mati ljubezni. Povabljeni smo, da izstopimo iz hiše, imamo oči in srce, odprto za druge. Naša revolucija gre prek nežnosti, prek veselja, ki vedno postane bližina, ki vedno postane sočutje in ki nas vodi, da

postanemo del življenja drugih, da bi služili.« Zaradi svoje vere izstopimo iz hiše in gremo na srečanje z drugimi, da bi delili veselje in bolečino, upanje in razočaranja. Naša vera nas vodi iz hiše, da bi obiskali bolnika, zapornika, jokajočega. »Kakor Marija želimo biti Cerkev, ki služi, ki gre iz hiše, ki gre iz svojih svetišč, svojih zakristij, da bi spremljala življenje, podpirala upanje in bila znamenje edinosti,« je poudaril papež. »Kakor Marija, Mati ljubezni, želimo biti Cerkev, ki gre iz hiš, da bi zgradila mostove, porušila zidove, sejala spravo.« Kakor Marija želimo biti Cerkev, ki zna spremljati vse v neprijetnih situacijah naših ljudi, zavzetih v življenju, kulturi, družbi; ne da bi se skrivali, ampak da bi hodili z našimi brati.

Papež Francišek je homilijo sklenil z besedami, kaj je naše največje bogastvo in najboljša dediščina, ki jo lahko pustimo za sabo. To je »kakor Marija učiti se stopiti iz hiše na poti obiskovanja. In se z Marijo učiti moliti, kajti njena molitev je polna spomina in zahvale; je pesem Božjega ljudstva, ki hodi skozi zgodovino. Je živ spomin, da je Bog med nami.«

Ko bomo v teh dneh po Božji milosti obiskani od Gospoda, tudi mi obiskujmo kakor Marija!

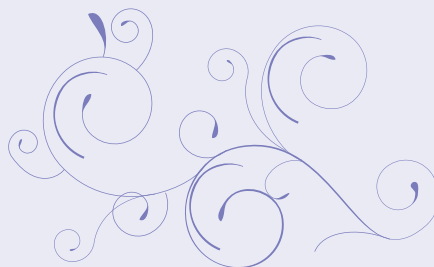
Ne izbiraš

Ne izbiraš besed,
ne izbiraš dejanj,
blodiš v tem svetu,
ki ti ni zanj.

Ne izbiraš misli,
ne izbiraš poti,
greš za drugimi,
ki so že šli.

Ne izbiraš semena,
ne izbiraš rodu,
zapisan si času,
jetnik strahu.

Miroslav Košuta

Angeli – »Slava Bogu na višavah«

P. Milan Holc

Znani švicarski teolog Hans Urs von Balthasar je nekje zapisal: »Angeli obdajajo vse Jezusovo življenje; pojavijo se ob jasnih kot poroštvo Božjega prihoda med nas, zopet pa jih srečamo ob Jezusovem vstajenju in vnebohodu kot poroštvo našega dviganja v Bogu.« Zagotovo so imeli angeli v celotni božični skrivnosti posebno in pomembno vlogo: nadangel Gabriel je naznanil Zahariju in Mariji rojstvo Jezusovega predhodnika in Jezusa samega. Angeli so tudi v nenehnem stiku z Jožefom v pripovedi o Jezusovem otroštvu pri evangelistu Mateju in angelski zbori so prepevali ob Odrešenikovem rojstvu Slava Bogu na višavah ter pastirjem oznanili »veliko veselje« za vse človeštvo. Tako angelom ob božičnem praznovanju pripada časno mesto.

Govoriti, pisati ali razmišljati o angelih danes je zelo zahtevna naloga. Še posebej, ker angele in demone mnogi prepogosto radi primerjajo s škrti ali vilami, pravljničnimi ali mitološkimi bitji. Pa vendar, v grškem jeziku *angelos* pomeni »glasnik«, »odposlanec« – enako kakor njegova hebrejska različica *mal'ak*. Gre za funkcionalno

ime, ki v nobenem primeru ne vključuje narave. Iz tega lahko sklepamo, v čem je poslanstvo teh svetopisemskih likov, ki jih poznata tako judovsko kot krščansko izročilo pa tudi islam in ki jih potrjuje cerkveno učiteljstvo ter povečujejo bogoslužje in razne ljudske pobožnosti.

Angeli v davnini

Vsa verstva v davnini so poleg večjega ali manjšega števila bogov in boginj skupaj s pobožanstvenimi heroji priznavala tudi angele in demone, ki so naseljevali temple in druga bolj ali manj pomembna svetišča. Angeli so po svoji naravi bitja nekje med božanstvom in ljudmi; eni so po svojem značaju dobri, drugi pa nagnjeni k slabemu. Kdaj natančno je verovanje v obstoj teh bitij doseglo izraelsko ljudstvo in v kolikšni meri se je skozi stoletja razvilo, je težko določiti. Na splošno velja, da se je vera v njihov obstoj asimilirala iz poganskega verovanja sosednjih ljudstev, ki so si tako kot Kanaanci ali Asirci in Babilonci predstavljali bogove, obkrožene z zborom »služabnikov« ali »ministrov« po vzoru takratnih svetnih oblastnikov. Jasno je, da se je v tem asimilacijskem procesu moralo zgoditi tudi veliko odstranjevanja mitskih elementov in očistiti prvobitne koncepte kakršnekoli sence politeizma ter jih uskladiti z neodpovedljivo vero v pravega, edinega in presežnega Boga, ki so mu bili Izraelovi izbranci vedno zvesti.

Angeli v judovskem in krščanskem oznanilu

Boga Stara zaveza večkrat predstavi kot suverenega vladarja, sedečega na vzvišenem prestolu (prim. Iz 6,1sl.), ki ga obdaja in mu služi brezštevila množica nebeških bitij. Včasih jih imenuje preprosto »služabniki« (prim. Job 4,18), pogosto »sveti« (prim. Job 5,1; 15,15; Ps 89,6; Dn 4,10), pa tudi »Božji sinovi«, »močni«, »junaki« ali »stražniki« (prim. Jb 1,6; Ps 78,25; 103,20; Dn 4,10.14.20). Vse skupaj Stara zaveza večkrat preprosto poimenuje »čete« ali »nebesna vojska«, Bog pa je *Jhvh seba'ot* – »Gospod nad vojskami« (prim. 1 Sam 1,3.11; Ps 25,10; Iz 1,9; 6,3; Jr 7,3 ...).

Tudi Nova zaveza poroča, da je k angelu, ki je pastirjem naznanil veselo novico o Odrešenikovem rojstvu, pristopila »množica nebeške vojske, ki je hvalila Boga in govorila: Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so mu po volji« (prim. Lk 2,13–14). Prav tako je apostol Janez med preroškim videnjem žrtvovanega Jagnjeta slišal »glas mnogih angelov. Njih število je bilo desettisočkrat deset tisoč in tisočkrat tisoč« (prim. Raz 5,11).

Naloga angelov je v bistvu varovati Božjo presežnost ali nadčutnost in Boga istočasno približati ljudem po

posredovanju njegove besede in razodevanju njegove svete volje na način, kakor mora to storiti »glasnik«. Neredko se zato lahko zgodi, da se v Svetem pismu angel postavi v drugi plan, svoj prostor pa prepusti Bogu in njegovemu neposrednemu vstopu na sceno. Tako se npr. v pripovedi o gorečem grmu, ki ga je videl Mojzes v puščavi, med plameni najprej prikaže »Gospodov angel« in takoj za tem nastopi »Gospod, ki pokliče iz grma: Mojzes, Mojzes!« (prim. 2 Mz 3,2–4).

Poslanstvo angelov je v tem kontekstu v izrecnem posredovanju Božje volje na čutni in zaznavni način. Prav tako se izražata njegova ljubezen in pravičnost, kot je to nakazano zlasti v mnogih Psalmih: »Angel Gospodov postavlja tabor okrog bogaboječih in jih rešuje« (prim. Ps 34,8); »Kajti svojim angelom bo zate zapovedal, naj te varujejo na vseh tvojih potih. Na rokah te bodo nosili, da z nogo ne zadeneš ob kamen« (prim. Ps 91,11–12). Tukaj je na neki način v spomin priklicana slika »angela varuha«, Azarja-Rafaela, ki je na čudovit in slikovit način predstavljen v Tobijevi knjigi.

Angeli v življenju in delovanju Jezusa Kristusa

Angeli so s svojo navzočnostjo močno zaznamovali najpomembnejše trenutke Jezusovega življenja in javnega delovanja. V evangelijih, ki poročajo o Jezusovem otroštvu, Gospodov angel Jožefu večkrat svetuje in predstavlja načrte: »Ko je (Jožef) to premišljeval, se mu je Gospodov angel prikazal v sanjah in rekel: ‚Jožef, Davidov sin, ne boj se vzeti k sebi Marije, svoje žene; kar je spočela, je namreč od Svetega Duha‘ ... Ko se je Jožef zbudil iz sna, je storil, kakor mu je naročil Gospodov angel ...« (prim. Mt 1,20. 24). »Ko so (modri) odšli, glej, se je Gospodov angel prikazal Jožefu v sanjah in mu rekel: ‚Vstani, vzemi dete in njegovo mater in béži v Egipt‘ ...« (prim. Mt 2,13). »Ko je Herod umrl, se je v Egiptu Gospodov angel prikazal Jožefu v sanjah in rekel: ‚Vzemi otroka in njegovo mater in pojdi v Izraelovo deželo‘ ...« (prim. Mt 2,19–20). Tudi rojstvo Janeza Krstnika je bilo predčasno oznanjeno duhovniku Zahariju po Gospodovem angelu (prim. Lk 1,11), ki se je imenoval Gabriel. Ta isti angel je bil šest mesecev pozneje poslan k Devici Mariji v galilejsko mesto Nazaret in ji naznanil Jezusovo rojstvo: »Glej spočela boš in rodila sina in daj mu ime Jezus« (prim. Lk 1,31). Gospodov angel pa je končno tudi pastirjem v Betlehemu sporočil »veliko veselje za ves svet« – rojstvo Božjega Sina Jezusa (prim. Lk 2,9–14).

Med svojim javnim delovanjem je bil Jezus v nenehnem stiku z Božjimi angeli, ki »hodijo gor in dol nad Sinom človekovim« (prim. Jn 1,51) in so »mu stregli v puščavi« (prim. Mt 4,11; Mk 1,13). Angel iz nebes se je Jezusu prikazal in ga krepčal v smrtnem boju na Oljski gori (prim. Lk 22,43). Angeli so mu bili na voljo v vsakem trenutku: »Ali misliš, da ne morem prositi svojega Očeta in bi mi takoj dal na voljo več kot dvanajst legij angelov?« (prim. Mt 26,53). In končno so angeli naznanili Jezusovo vstajenje: »Po soboti, ko se je svital prvi dan tedna, sta prišli Marija Magdalena

in druga Marija pogledat grob. In glej, nastal je močan potres, kajti Gospodov angel je prišel iz nebes. Pristopil je in odvalil kamen in sedel nanj. Njegova podoba je bila kakor blisk in njegovo oblačilo je bilo belo kakor sneg. Od strahu pred njim so stražarji vztrepotali in bili kakor mrtvi. Angel pa je nagovoril ženi in rekel: ‚Ne bojta se! Vem namreč, da iščeta Jezusa, križanega. Ni ga tukaj. Vstal je, kakor je rekel.‘« (Mt 28,1–6; prim. tudi Mk 16,5–7; Lk 24,4; Jn 20,12).

Jezus v evangelijih tudi sam večkrat spregovori o angelih kot stvarnih in živih bitjih, ki pa niso podvržena človeškim naravnim zakonom. V odgovoru saducejem na vprašanje o vstajenju od mrtvih naredi zanimivo primerjavo z angeli v nebesih: »Ko bodo namreč vstali od mrtvih, se ne bodo ne ženili in ne možile, ampak bodo kakor angeli v nebesih« (Mk 12,25; prim. tudi Mt 22,30 in Lk 20,36). Angeli nenehno bdijo nad človeško usodo: »Glejte, da ne boste zaničevali katerega teh malih! Povem vam namreč, da njihovi angeli v nebesih vedno gledajo obličje mojega Očeta, ki je v nebesih« (prim. Mt 18,10). Kot nebeška bitja so angeli deležni Božje slave in z Bogom delijo veselje: »Povem vam: Prav takó bo zavladalo veselje v pričo Božjih angelov nad enim grešnikom, ki se spreobrne« (prim. Lk 15,10). Čeprav v neposredni Božji bližini pa angelom ni dano vedeti za dan Gospodovega drugega prihoda in poslednje sodbe: »Za tisti dan in uro pa ne ve nihče, ne angeli v nebesih ne Sin, ampak samo Oče« (prim. Mt 24,36); vendar pa bodo angeli aktivno vključeni in soudeleženi pri vesoljni sodbi: »Ob močnem donenju trobente bo poslal svoje angele in zbrali bodo njegove izvoljene od štirih vetrov, od enega do drugega konca zemlje« (prim. Mt 24,31); »pobrali bodo iz njegovega kraljestva vse, kar je v spotiko, in tiste, ki delajo proti postavi. Vrgli jih bodo v ognjeno peč« (prim. Mt 13,41–42).

Angeli v življenju prve Cerkve

Poleg širokega spektra nalog in dejavnosti v življenju in nauku Jezusa Kristusa imajo angeli pomembno nalogo tudi pri posredovanju in širjenju Božje besede po Kristusovem vnebohodu in pri ustanavljanju prvih krščanskih skupnosti. Dva angela v belih oblačilih nagovorita enajstere, da bo »Jezus, ki je bil vzet v nebo, prišel prav tako, kakor so ga videli oditi« (prim. Apd 1,10–11). Gospodov angel reši apostole iz ječe (prim. Apd 5,19; 12,7–10) in nagovori diakona Filipa, naj odpotuje proti jugu v Gazo ter se pridruži evnuhu etiopske kraljice, evnuha pa, ki je na svojem vozu na poti domov prebiral preroka Izaija, primerno o vsem pouči (prim. Apd 8,26–39). Božji angel se prikaže stotniku Korneliju iz Cezareje ob morju in mu nakaže pot rešitve (prim. Apd 10,3sl.; 11,13) ter apostolu Pavlu na njegovi poti v Rim in mu ob brodolomu na morju zagotovi, da se bo skupaj s tovariši rešil (prim. Apd 27,23sl.).

Vera Cerkve v angele izhaja predvsem iz prepričanja, da so angeli v prvi vrsti tisti, ki spremljajo pravične na njihovi poti v nebesa: »In paradisum conducant te angeli ...« Že tukaj na zemlji pa tolažijo vse, ki so v kakršnikoli nadlogi ali stiski in so »postavljeni na oder, da jih gledajo svet in angeli in ljudje« (prim. 1 Kor 4,9).

Beseda, tišina in samota

Sestre klarise

Adventni čas nas kliče, da v tišini in samoti premišljujemo Božjo besedo in se tako v duhovni poglobljenosti pripravljamo na sveti božični večer. Naj bodo v teh dneh naše oči uprte zlasti v Božjo mater Marijo, ki je imela čisto posebno, enkratno vlogo v prvem adventu – in jo ima tudi danes. Z Marijo se pripravljamo na obhajanje Odrešenikovega rojstva in ob Njej poglobljajmo svojo vero, upanje in ljubezen. Ona, Odrešenikova in naša Mati, je živela v globoki povezanosti z Bogom in popolni predanosti Njemu. Ob Njej se učimo te povezanosti in predanosti svojemu Stvarniku in Odrešeniku tudi mi, ob Njej se učimo moliti in živeti za Boga.

Marija se je že kot otrok povsem darovala Gospodu, ko je kakor sužnja vstopila v Njegovo službo v popolnem devištvu, skritosti in molitvi. Njena duša se je odpirala vedno svetlejši luči in njeno bivanje se je oblikovalo v odmaknjenosti od vseh stvari, da bi z nedeljenim srcem ljubila Gospoda s spolnjevanjem Njegove volje in s poslušanjem Njegove besede. Prizadevala si je, da bi vedno bolj vneto iskala Očetovo besedo, jo zbrala in ohranila.

Ko se je Oče odločil, da položi svojo Besedo v Njeno deviško naročje, Jo je našel pripravljeno, da to Božjo besedo sprejme z ljubeznijo in veseljem in z edinim prizadevanjem, da bi izpolnila Božjo voljo. V samoti in tišini je izrekla besede: »Glej, dekla sem Gospodova!« in s tem omogočila, da je Beseda lahko postala meso. Globoka tihota je bila potrebna, da je v Njeni duši vzcvetel »da« Gospodovi volji. V najgloblji tišini se je Beseda razodevala Njeni duši, Njen um se je odpiral, da jo sprejme, Njeno srce pa jo je varovalo.

Zunanja tišina je Marijo odtegovala hrupu, raztresenosti in dogodkom v okolici, da se je zbrala za popoln sprejem Božje volje. Prizadevala si jo je spolnjevat s svojim ponižnim in skromnim življenjem.

Za poglobljeno molitveno življenje, za prijateljsko srečanje z Bogom v popolni duhovni svobodi sta nujno potrebna samota in molk. Zato ostanimo ob Božji materi Mariji in poslušajmo Božjo besedo, ki jo Cerkev varuje, razlaga in oznanja. Prepustimo se Ji, da nas bo vodila in vzgajala, da Jo bomo znali poslušati ter Jo bomo sprejeli in razumeli, ljubili, varovali in uresničevali.

Sestre klarise s posebno zaobljubo sprejemamo klavzuro, ki je znak in posebna oblika ločenosti od sveta, preizkušeno varstvo kontemplativnega življenja.

Zunanji molk, molk stvari in jezika nam zelo pomaga doseči notranjo tihoto srca. Zato se moramo odvaditi nepotrebne, odvečne govornje, zvesto se moramo držati »časa molčanja in časa govornje« (Prd 3, 7).

Prav razumljeni molk ni prav nič žalosten, ampak je vir veselja. Uči nas velike skrivnosti, kako naj tudi v trpljenju in preizkušnjah ohranimo zdravo vedrino. To ni »molk smrti«, ampak »molk življenja« – ki nam daje možnost za najgloblje srečanje z učlovečeno Besedo – in dopolnjuje naše besede. Saj imajo besede vrednost in polnost samo tedaj, kadar se rodijo iz notranje tihote.

Sveta Klara, ki je po Jezusovem zgledu veliko molila v samoti, molku in zbranosti, je svoje sestre spodbujala, naj vedno pazijo na zunanji, še bolj pa notranji molk: naj iz svojega mišljenja in čutenja odstranijo vsak hrup in raztresenost, da bi mogle spoznavati Božje globine; naj se učijo tihote, premišljevanja, ljubezni pri nebeški Materi Mariji. Ona je »vse te besede (stvari) ohranila zase in jih premišljevala v svojem srcu« (Lk 2, 19).

Zunanji molk, molk stvari in jezika, nam pomaga doseči zbranost, molk srca. Samo v tihoti je srce pripravljeno za pogovor z Bogom, za srečanje z Njim, za poslušanje. V hrupu Boga ne moremo slišati. V molku srca pa lahko pripravimo prostor svojemu Stvarniku in Gospodu. V tihoti z ljubeznijo zahrepenimo po Vsemogočnem; šele v molku je možna molitev, ki sega v globino srca, nas poveže z Bogom, nam dá okušati Njegovo navzočnost in nas spreminja, spreobrača in obrodi sad.

Kakor je bila sveti Klari Mati Marija vzornica v molku, nenehni molitvi, v ljubečem spolnjevanju Božje volje, tako naj bo tudi meni in tebi! Zlasti še v tem času, ko se pripravljamo na božič. Z zaupanjem se izročimo Mariji in Jo prosimo, naj nas nauči molčati ter Jezusove besede »ohraniti in premišljevat v svojem srcu«.

Moli, moli rožni venec ...

Pogovarjala se je Marija Magdalena Novak

Brat **Vladimir Rufin Predikaka** je v rožnovenskem mesecu, prav na nedeljo rožnega venca, svoje srce popolnoma položil v srce Marije in Jezusa, ko je na Ptujski Gori izpovedal slovesne zaobljube in tako zares postal del Frančiškove družine, ali še bolj natančno, minoritske.

Vladimir, že dolgo je tega, ko sva skupaj guliš šolske klopi na teološki fakulteti v Mariboru. Včasih sem ti pomagala pri učenju, včasih pa le malo spodbudila, da bo z Božjo pomočjo vendarle šlo in da za velikim petkom pride velika noč. Danes lahko oba z veseljem rečeva, da ti je že veliko uspelo, postal si brat Vladimir Rufin. Ali nam zaupaš, od kod prihajaš in kako se je začela tvoja življenjska pot?

Prihajam iz Grajene, to je okolica Ptuja. Otroštvo sem preživel na manjši kmetiji, kjer mi je družbo delal leto dni mlajši brat. Oče in mama sta delala doma, na kmetiji.

Osnovno šolo sem obiskoval v Grajeni, srednjo pa na Ptuju. Izobrazil sem se za strojnega tehnika in se zaposlil. Delal sem pet let pri dveh privatnikih: najprej pri podjetju Ljubec, s. p. – CNC-stroji, nato pri firmi Ograje Rogina. Med delom sem dokončal poslovodsko šolo, ker me je zanimalo delo z ljudmi, čeprav tisti, ki me ne poznajo dobro, menijo, da spadam med tihe ljudi. Ves čas pa sem iskal smisel svojega življenja in ugotovil, da me delo, ki sem ga opravljal, v globini ne izpolnjuje in da je moje življenjsko poslanstvo nekje drugje.

Zelo hitro si izgubil svoje starše; kako si se soočal s takšno hudo preizkušnjo? Ali je to vplivalo tudi na tvoj odnos z Bogom?

Po sveti birmi sem se od Cerkve oddaljil, kar pomeni, da nisem več hodil k sveti maši in sem si življenje organiziral po svoje, torej nisem bil nič kaj drugačen od današnje mladine.

Po mamini smrti, ki je zaradi bolezni naglo umrla, stara komaj 38 let, sem se začel vračati v Cerkev. Ne zato, ker bi Bogu zameril, da je tako hitro poklical mojo mamo k sebi, temveč zato, ker sem začutil hudo praznino in sem znova začel iskati. Sam Bog me je pritegnil nazaj. Ponovno sem začel obiskovati svete maše, kjer sem sedel v zadnji klopi in opazoval cerkev, predvsem duhovnika. Ob tem sem začutil notranji vzgib, da bi tudi jaz postal duhovnik. A s strahom sem se spraševal, če sem res primeren za tako veliko poslanstvo, še posebej, ker sem Jezusa za nekaj časa postavil pred vrata svojega srca.

Tega, kar sem čutil v svojem srcu, nekaj časa nisem povedal nikomur. O tem sem le premišljeval in nosil v

svojem srcu kakor Marija. Večkrat sem obiskal spletni portal mariborskega bogoslovja, a nisem imel poguma, da bi naredil korak naprej. Milost, da sem zmožni narediti premik, sem prejel ob smrtni postelji svojega očeta. Ko je oče ležal v ptujski bolnišnici, sem ga še zadnjič objel z besedami, ki so ga pospremile v grob: »Jaz bom duhovnik!«

To željo si skrnil v svoje srce in jo šele nato izrekel na glas. Kako si vendarle prišel na teološko fakulteto?

To, da bi rad postal duhovnik, sem pozneje zaupal sodelavcu pri privatniku. On je poznal nekega kateheta, ki je šel skupaj z mano h g. nadškofu Krambergerju. Tam sem se res počutil sprejetega, začutil sem očetovsko vzdušje. Po tem pogovoru sem v službi z velikim veseljem povedal, da odhajam na mariborsko bogoslovje.

Kako so potekala tvoja študijska leta?

Ni bilo lahko, sploh pri učenju. Težko sem se prebijal, čeprav sem se zelo trudil. Imel pa sem milost, da sem prišel v dober letnik; v spominu mi še posebej ostaja naša povezanost, kar so začutili tudi profesorji, ki so se med nami dobro počutili – to so nam nekateri kar povedali. Lepo je bilo, da smo si znali stati ob strani in se srečati tudi zunaj fakultete. Med nami ni bilo tekmovalnosti in rivalstva, bili smo kakor eno srce. V teh letih sem se

naučil marsikaj o lepoti edinosti – eden izmed sošolcev je bil skoraj slep, drugi pa popolnoma slep. Vsi smo ju jemali kot sebi enaka in nikoli nista bila ovira, prej blagoslov. Ob njiju smo se vsi učili sprejemanja drugačnosti, znali smo stopiti skupaj, si pomagati in se spoštovati. Videl sem, da ima vsak človek svojo življenjsko pot in vsak nosi svoj križ, ki pa ga veliko lažje prenašamo, če si pri tem pomagamo.

Ob koncu tretjega letnika sem imel pri obvezni praksi možnost srečati se z bolniki in z njimi preživljati dneve; delal sem namreč kot študent – prostovoljec v zavodu Dornava. V svojem srcu sem vedno bolj čutil, da je moje poslanstvo prav tam – med trpečimi brati in sestrami; tam, kjer so bolniki, tam sem se jaz počutil doma. Danes je to hrepenenje v mojem srcu le še bolj jasno prisotno.

Praviš, da si rad z bolniki – to je najbrž povezano tudi s tem, da si zaradi bolezni tako hitro izgubil svoje starše?

Ja, bo držalo. Ob očetovi smrtni postelji sem očitno dobil posebno milost. Ob njegovem trpljenju in svoji nemoči ob tem, ko sem opazoval, kako mi umira pred očmi, je bila najbrž v moje srce položena ljubezen do vseh, ki trpijo. Vedno znova me vleče k bolnikom. Tam čutim sebe in z lahkoto spregovorim; tam sem res jaz in se lahko popolnoma sprostim. Verjetno tudi zaradi svojih staršev bolje in lažje razumem ljudi, ki nosijo križ bolezni.

Najprej si obiskoval mariborsko bogoslovje – najbrž si imel željo postati škofijski duhovnik. Od kod sprememba?

Na začetku sem se izrecno videl kot škofijski duhovnik, v drugem letniku pa sem začutil klic v redovno življenje. Privlačila me je tihota in še več molitve.

Kako pa si začutil klic v redovno življenje? To je namreč precej drugačno od življenja škofijskega duhovnika, drži?

Eno leto smo pred božičem imeli duhovne vaje v Nazarjah. Vodili so jih frančiškani, moj namen pa je bil v svojem srcu razločiti, kje me Bog želi: ali v redovništvu ali službi škofijskega duhovnika. V domu duhovnih vaj me je močno nagovorilo celonočno čaščenje. Imeli smo možnost izbire ure molitve in odločil sem se za čas od polnoči do enih zjutraj. To je bila ura, ko so imele tudi

sestre klarise svojo skupno nočno molitev; celo videla se je luč v njihovi kapeli, tako da smo v duhu molili skupaj. To mi je veliko pomenilo, zdelo se mi je več kot le milostno doživetje.

V kapeli v Nazarjah me je nagovoril tudi kip sv. Frančiška, ki objema Jezusa. Močno se me je dotaknila Božja beseda, ki govori o tem, kako Jezus ozdravi deset gobavcev, a se samo eden vrne in se mu zahvali.

Ob koncu teh duhovnih vaj sem v srcu vedel, da bom postal redovnik.

Res pa je pot škofijskega duhovnika in seveda njegovo življenje drugačno kot življenje redovnika.

In kako se je odvijala tvoja pot, da si se odločil za minorite?

Na začetku seveda nisem vedel, kako se tega lotiti. Potem sem prišel v kontakt s p. Vinkom Škafarjem, ki mi je na tej poti stal ob strani. Skupaj sva šla v Vipavski Križ, kjer sem se prijavil na Pridi in pogledj. To je konkretno pomenilo, da sem bil cel mesec z redovniki in okušal njihov način življenja. Bil sem prepričan, da je to tisto pravo,

ampak Bog je imel drugačne načrte. Namreč, nekako se mi je zdelo, da ne spadam tja, saj so bili ti redovniki malo preveč razigrani, jaz pa sem nekoliko bolj resne narave.

In iskal sem naprej. Napisal sem e-pismo svojemu profesorju p. Andreju Šeguli, ki mi je potem pomagal. Skupaj sva odšla k provincialnemu ministru p. Milanu Kosu. Pogovor je bil uspešen, napisal sem prošnjo in bil sprejet. S to svojo odločitvijo sem moral seznaniti še rektorja bogoslovja, ki pa je – kot je izgledalo – že krepko slutil, kam me vleče.

Pri razločevanju smeri in pri odločitvi, v kateri red bi šel, mi je bil v bogoslovju v pomoč tudi tedanji spiritual g. Vlado Bizjak.

In kakšno je sedaj tvoje poslanstvo kot redovnik?

Moje prvo poslanstvo je to, da živim kot redovnik. A samo živeti ni dovolj, pomaga mi, da lahko globlje živim z Gospodom, da se mu res s srcem predajam.

Znotraj tega pa vidim, da je moje srce v bolniški pastora- li. Tam lahko v polnosti diham in izvršujem Božje poslanstvo redovnika: da prinašam Jezusa bolnikom, tistim, ki

res v težkih trenutkih najbolj potrebujejo Gospoda in so za to tudi zelo hvaležni. Ob njih se počutim domače in ni mi težko spregovoriti ne z zdravstvenim osebjem ne z bolniki. Pri tem delu se umirim in obogatim, stiki z bolniki poglobljajo mojo osebno vero. Bolniki so mi ves čas svarilo, da smo na zemlji le prehodno, da smo popotniki, da je naša domovina v nebesih. Ob njih lahko vedno znova spoznavam, kako je človek prazen, če nima Boga ne vere, in čutim, kako je Bog tisti, ki nas še posebej spremlja v težkih trenutkih življenja. Vidim, kako se bolni ljudje veselijo Jezusa,

in hvaležen sem, da jim ga lahko prinašam, saj jim s tem nosim upanje, veselje in ljubezen.

Vladimir, večkrat sem te slišala, da ti je Marija zgled. Kakšen odnos gojiš do naše nebeske Matere?

Pri Mariji me nagovarja predvsem njena drža poslušnosti. Moram priznati, da mi je blizu že od malih nog. Ko praznujem svoj rojstni dan, ima tudi Marija na Ptujski Gori svoj praznik – 2. julija. K njej se vedno znova zatekam in je velika priprošnjica pri sinu Jezusu. Za to sem ji neizmerno hvaležen. Marija mi je zgled, kako prisluhniti vsem, ki trpijo, kako poslušati, znati umolkniti, nositi tišino v svojem srcu, prinašati mir ljudem in nekatere besede preprosto okušati v sebi, kakor je to velikokrat naredila Marija, ki ni vsega razumela. Tudi sam večkrat premišljuje besede ljudi, ki mi jih je dobri Bog poslal na mojo življenjsko pot, največkrat prav besede bolnikov.

Poleg imena Vladimir imaš sedaj tudi redovno ime Rufin. Najbrž se mnogi sprašujejo, kdo je bil Rufin in zakaj si si izbral prav njega?

Ob prebiranju Rožic sv. Frančiška sem v sebi začutil notranji glas, ki me je nagovarjal k izbiri imena po bratu Rufinu, čeprav o njem vemo samo to, da je bil mlajši Frančiškov brat, svet in goreč mož, ki je gojil veliko ljubezen do svetega Frančiška. Prebral sem, kako se je hudič v podobi križanega večkrat prikazal br. Rufinu in ga mučil z besedam, češ da je vse dobro, ki ga je storil, izgubljeno,

ker da ni med izvoljenimi za večno življenje. Prav to je bil razlog, da je bil brat Rufin večkrat žalosten in pobit, hkrati pa zaskrbljen za svojo prihodnost.

Tudi sam sem šel skozi številne preizkušnje in sem, zlasti med noviciatom, vzljubil svetega Frančiška. Izgleda, da so bile preizkušnje namenjene temu, da poglobim svojo vero, da bolj zaupam Jezusu in da se prek njih utrdim. Veliko sem namreč premišljeval o svojem redovnem poklicu, se spraševal in iskal potrditve pri Jezusu ...

Zdaj sva ravno pri pojasnjevanju. A nam lahko še zaupaš, zakaj si si izbral za geslo svojih slovesnih zaobljub prav besede Frančka Kneza:

»Samo Bog ve, kakšen je človek, človek v tujih očeh.« Kaj ti pomenijo te besede, kaj si hotel z njimi sporočiti? Najbrž mnogi tega ne razumejo.

Moja pot do redovništva je bila vse drugo kakor lahka. Soočal sem se s številnimi preizkušnjami, ki sem jih nekako z Božjo pomočjo in s pomočjo ljudi, ki mi jih je dobri Bog pošiljal na pot, reševal in premagoval. V tem stilu je tudi podobica na slovesnih zaobljubah – gora in prepreke pred njo: kamenje, korenine, vzponi ... Na vrh pride samo vztrajni planinec, ki se ne ustraši vseh preprek, ki se včasih zdijo skorajda nepremagljive.

Pri geslu je pa takole: Velikokrat te ljudje vidijo popolnoma drugače, kot si ti v resnici, in takrat ve in vidi resnico o tebi samo Bog. On te pozna v globino, ljudje pa pogosto ostajajo samo na površini in v njihovih očeh si velikokrat vse kaj drugega kot to, kar v resnici si.

Dejal si, da imaš rad tišino. Zakaj?

Res je. V tišini mi Gospod velikokrat kaj pove. Takrat najlažje in najgloblje začutim Gospoda in potem se lahko plete najin odnos. Želim si, da bi izpolnil Božjo voljo, zato si tišino večkrat privoščim. Biti v tišini – to je danes v naši hitri in hrupni družbi, lahko bi rekel, že kar privilegij. Lepo je biti v tišini skupaj z Njim.

Kako pa je tvojo odločitev in tvoj način življenja sprejel tvoj brat?

Brat Danijel je mojo odločitev zelo dobro sprejel. Dobro se razumeva in veseli se zame. Ima svojo družino in tako sem tudi stric; imam malega nečaka Žana.

Rad imaš Marijo, zato me zanima, če si kdaj k njej poromal tudi izven naše lepe domovine Slovenije.

Ja, priporočil sem se ji v Medžugorju, kjer sem bil nekoč osupel ob velikanski množici mladih, ki so tam molili. Mraz, ki je kar lezel v kosti, jih ni prav nič motil. Marija je Mama, ona zmore zbrati ljudi, tudi mlade, kar nam večkrat ne gre od rok. Pogosto se sprašujemo, kaj naj še naredimo, da bi pritegnili mlada srca. Zelo me je nagovorilo število ljudi, ki se tam spreobrnejo, najdejo smisel in svoje življenjsko poslanstvo. Izjemno lepo je tudi slavljenje v Medžugorju, ob tem ti res zaigra srce. Me je pa pretreslo, ko sem v živo doživel delovanje hudega duha. Slišal sem, kako je nekdo grozljivo živalsko kričal, ko je duhovnik blagoslavljal z Najsvetejšim.

Prepričan sem, da k Mariji prihaja veliko mladih, ker zagotovo čutijo, da jih ima zelo rada. Kot redovnik se večkrat vprašam, kaj storiti, da bi mlade bolj nagovorili. Ali morda premalo zaupamo v Marijino pomoč?

Bil sem tudi v Fatimi. Posebej se me je dotaknilo sporočilo, da ljudje na začetku otrokom niso verjeli. To je moral biti zanje težek križ. Zelo me je ganilo, ko sem videl vgrajeni metek svetega papeža Janeza Pavla II. na Marijini kroni. Kot vemo, so izvedli atentat in Marijina roka je vodila metek tako, da je papež preživel in okreval. Papež je razplet pripisal Materi Mariji, ki jo je imel zelo rad in ji je bil za to izjemno hvaležen. Že samo geslo, ki si ga je izbral, me močno nagovarja: »Ves tvoj, Marija.« V Fatimi me je prepričalo veliko stvari, ganljiv je tudi tisti čudež s soncem, ki ga je videlo veliko ljudi.

Marija pravi, da je Medžugorje nadaljevanje fatimskih dogodkov.

Na splošno moram reči, da so mi pri srcu Marijine romarske poti in jih priporočam, ker nas ima Marija zelo rada. Velike množice se zgrinjajo v njena svetišča, kar je

res presunljivo. Ko pokliče Marija, prihajajo ljudje z vseh koncev sveta.

Veliko različnih vrst redovnikov v Marijinih svetiščih, ki sem jih videl, je še dodatna spodbuda, to pa še podkrepijo mnogi, ki po kolenih hodijo po poti križevega pota.

Vladimir, sprehodila sva se po poti tvojega življenja. Hvala ti, ker si z nami, torej z vsemi, ki bodo brali tvoje pričevanje, delil košček svojega srca. Želim ti, da bi tvoja ljubezen do Marije vsak dan rastla in da bi ljudem skupaj z Njo prinašal tudi Njenega Sina, ki je naše edino upanje, naša edina prava pot, resnica in življenje. Naš svet resnično kriči po Ljubezni, a žal velikokrat sploh ne ve več, kaj to sploh je. Ljubezen z veliko začetnico bo rešila svet, zato si na pravi poti. Naj te On vodi še naprej in naj te blagoslavlja v vsem, kar delaš.

BREZMADEŽNA

O Marija,
brez madeža spočeta,
prosi za nas, ki se
k tebi zatekamo,
in za vse tiste, ki
se k tebi ne zatekajo,
posebno za
sovražnike
svete Cerkve
in za vse tiste,
ki so ti
priporočeni.

IZROČITEV BREZMADEŽNI
Brezmadežna Devica,
moja mati Marija,
tebi se danes in za vedno izročam,
da bi razpolagala z menoj
v dobro človeških duš.
Prosim te, moja Kraljica
in Mati Cerkve, da bi zvesto
sodelovala pri tvojem
poslanstvu za prihod
Kristusovega kraljestva
na svet.
Zato ti darujem,
o brezmadežno Marijino srce,
molitve, dejanja in žrtve
današnjega dne
(lahko dodamo namen).

O Marija,
brez madeža spočeta ...

SLOVENSKA MINORITSKA
PROVINCA SV. JOŽEFA
<http://minoriti.rkc.si/postlanstvo/vojaka-brezmadezne>

oznanilo maščevanja: že ob samem svit-
tu stvarjenja se zdi, da ima Satan pre-
moč, toda Sin te žene mu bo naposled
strl glavo. Zato bo po rojenem iz žene
sam Bog slavil zmago. Ta žena je Devica
Marija, iz katere se je rodil Jezus Kristus,
ki je po svoji žrtvi porazil starodavnega
skušnjavca enkrat za vselej. Zaradi tega
je brezmadežna Devica na tolikšnih fre-
skah in kipih upodobljena v trenutku,
ko je z nogo strla kačo.

Verska resnica

Resnico o Marijinem brezmadežnem
spočetju – o tem, da je bila od prvega
trenutka svojega zemeljskega bivanja
(to je od spočetja) obvarovana sleher-
nega madeža izvirnega greha – je Božje

P. Martin Gašparič

Brezmadežna

Na poti adventnega časa sveti brezmadežna Marija kot zvezda, ki je, *znamenje trdnega upanja in tolažbe*. Da bi prišli do Jezusa, prave luči, sonca, ki je pregnalo vse temine zgodovine, potrebujemo luči, ki so nam bliže. To so človeške osebe, ki odsevajo Kristusovo luč in razsvetljujejo pot, ki jo moramo še prehoditi. In katera oseba sveti bolj kot Marija? Kdo je lahko za nas bolj zvezda upanja, kot je ona, jutranja zarja, ki je napovedala dan odrešenja? Zaradi tega obhajamo pred prihajajočim bo-
žičem slovesni praznik Marijinega brezmadežnega spo-
četja (8. december).

Vsebinsko praznika razlaga mašni hvalospev, v katerem Cerkev poje Bogu zahvalo s temi besedami: »Devico Marijo si obvaroval vsakega madeža izvirnega greha in obdaril s polnostjo svoje milosti. Tako si pripravil vredno mater svojemu Sinu ter v njej naznačil začetek Cerkve, njegove svete in brezmadežne neveste.«

Kaj pomeni, da je Marija »brezmadežna«? Kaj nam pove ta njen naziv?

Papež Benedikt XVI. takole razloži: Po izvirnem grehu Bog spregovori kači, ki predstavlja Satana, jo prekolne in doda obljubo: »Sovraštvo bom naredil med teboj in ženo in med tvojim zarodom in njenim zarodom. On ti bo strl glavo, ti mu boš strla peto« (1 Mz 3,15). To je

ljudstvo v Cerkvi priznavalo od vsega začetka, izobliko-
valo pa postopoma. Papež Pij IX. je povzel to stoletno
vero, ko je 8. decembra 1854 razglasil versko resnico o
Marijinem brezmadežnem spočetju. To besedilo se gla-
si: »Da je bila blažena Devica Marija v prvem trenutku
svojega spočetja obvarovana vsakega madeža izvirne-
ga greha, in sicer po edinstveni milosti in predpravi,
ki jo je podelil vsemogočni Bog z ozirom na zaslužnje
Jezusa Kristusa, odrešenika človeškega rodu – to je od
Boga razodet nauk in ga morajo zato vsi verniki trdno in
stanovitno verovati.«

Glede Marijinega brezmadežnega spočetja sta bili v kr-
ščanstvu vedno živi dve misli, ki družita v sebi to versko
resnico: misel o najpopolnejši svetosti Jezusove deviške
Materi in misel o novi, boljši Evi, ki je sveta in brezmade-
žna, kakršna je bila Eva pred izvirnim grehom.

Marija – milosti polna (sv. Maksimilijan Kolbe)

Brezmadežna ja samo Božje delo in kot sleherni Božje
delo je popolnoma odvisna od svojega Stvarnika. Je pa
hkrati najpopolnejše in najbolj vzvišeno delo Boga.

V Brezmadežni stvarjenje dosega vrhunec svoje popol-
nosti. Mati Božja je od vseh stvari Bogu najbolj podobna.
Človekov cilj je, da postaja svojemu stvarniku vedno bolj
podoben. Naj bodo ljudje še tako dobri, krepotni, sveti –
nihče ni brez nepopolnosti. Edino Brezmadežna in samo
ona od prvega trenutka svojega bivanja ni poznala nobe-
nega, niti najmanjšega greha. Samo če jo posnemamo,

če se ji vedno bolj bližamo, postajamo njena lastnina, moremo doseči vrhunec človeške popolnosti.

Brezmadežna – »tip novega človeka«

Marija v svojem brezmadežnem spočetju, v povsem zastonski obvarovanosti pred izvirnim grehom, je »tip novega človeka«. Gre za nov Božji poseg v po izvirnem grehu pokvarjeno človeško naravo. Tega, da je naša narava po grehu prizadeta in ne ustreza več povsem prvotnemu Božjemu načrtu razvoja človeka, nam ni potrebno posebej dokazovati, saj vsi to težo čutimo na sebi. Bog pa ni samo poslal Jezusa Kristusa, da nas rehabilitira, da nas reši te usodne ujetosti, ampak nam je podaril tudi »že izdelan« primer novega človeka, da bi lahko povsem konkretno videli, k čemu smo poklicani. Bog želi grešnega človeka preustvariti po tem novem uvidu (Marija) o človeku. Radi se zatekajmo k Mariji in se zgledujmo po njej; kakor F. Dostojevski, ki je prepričljivo dejal: »Marijo gledam zato, da ne obupam nad človeštvom.«

Glasbeni genij je v čast Božji materi ustvaril prečudovite verze in melodije ... Ena takih je O Brezmadežna.

Življenje z Brezmadežno

Sv. Maksimilijan Kolbe je močan vzor življenja v popolni predanosti Brezmadežni. »Približati se Njej, postati

Brezmadežna

O Brezmadežna (O Sanctissima) /izvaja se po sicilijanskem napevu/

O Brezmadežna, vsa dobrotljiva,
sladka, čista Devica!
Greha oteta, Mati presveta,
bodi nam pomočnica!
Nado ti budiš, varstvo nam deliš,
o mogočna Kraljica!
Da zadobimo, česar želimo,
bodi ti priprošnjica!
Ko srce medli, v solzah se topi,
kličimo le Marijo!
Vzemi slabosti, pelji k radosti,
v rajsko nas domačijo!

podoben Njej, dopustiti, da prevzame naše srce kot tudi celotno bitje, da Ona živi in deluje v nas in prek nas, da Ona sama ljubi Boga z našim srcem, da ji pripadamo brez kakršnegakoli zadržka.«

V tem duhu je l. 1917 ustanovil Vojsko Brezmadežne (M. I.) kot odgovor na mlačnost kristjanov in žalitve prostožidarjev, ki so javno žalili papeža in Cerkev. 100-letni jubilej M. I. je za nas klic, da v našem brezbožnem času postanemo apostoli Brezmadežne. Kako? Tako da se pridružimo Vojski Brezmadežne, ali kakor jo je Kolbe imenoval – »globalni viziji katoliškega življenja v novi obliki«. Stvar je preprosta. Izpolni prijavnico (obrazec spodaj) in jo pošlji na naslov:

Minoritski samostan sv. Petra in Pavla
»Vojska Brezmadežne«
Minoritski trg 1
2250 Ptuj

ali izpolni prijavnico elektronsko:
<http://minoriti.rkc/vojska-brezmadzne>

V potrditev članstva boste prejeli blagoslovljeno čudodelno svetinjico in molitev (slika spodaj). Svetinjica je vidno znamenje ljubezni do Brezmadežne (»dar Brezmadežne«) in naša zaščita pred hudim; po besedah sv. Maksimilijana »strelivo za osvajanje duš«.

Člani Vojske Brezmadežne čudodelno svetinjico nosijo s seboj (lahko v denarnici ali med drugimi karticami v svoji listnici), da jih vodi priprošnja Brezmadežne, ter obnavljajo vsakodnevno posvetitev oz. izročitev Brezmadežni. Enkrat letno imajo svoj shod in trikrat letno prejmejo po pošti list Vitez Brezmadežne.

Ljubite jo in molite!

»Želim vam, da bi se vsak dan, vsak trenutek bližali Brezmadežni, da bi jo vedno bolj spoznavali in jo vedno bolj ljubili; da bi vas vedno bolj prevzemale njene misli, nameni in čustva, da bi vas prešinjala njena ljubezen do Jezusa ... Z eno besedo: da bi madeži greha in nepopolnosti bili vedno manjši in redkejši« (sv. Maksimilijan Kolbe).

Obrazec prijavnice

IZPOLNI PRIJAVNICO

Ime in priimek:

Datum in kraj rojstva:

Naslov bivališča:

Pošta:

Župnija in škofija:

Mobitel – telefon:

E-naslov:

Župnija in škofija:

List Vitez Brezmadežne
želim prejemati po (obkroži):

navadni pošti

e-pošti

Vodilo Franciškovskega svetnega reda

Tretje poglavje

ŽIVLJENJE V BRATSTVU

Člen 20

Franciškov svetni red se deli na bratstva na raznih ravneh: krajevno, pokrajinsko, narodno in mednarodno. Vsako od njih je v Cerkvi posebna pravna oseba. Ta bratstva raznih ravni so med seboj urejena in povezana po načelih tega Vodila in po Konstitucijah.

Člen 21

Na raznih ravneh spodbujata in vodita vsako bratstvo svet in minister (ali predsednik), ki ju po določbah Konstitucij izvolijo bratje in sestre z zaobljubo. Njuna služba, ki je začasna, je služba razpoložljivosti in odgovornosti za posameznike in celo skupnost. Po Konstitucijah se notranja zgradba posameznih bratstev pod vodstvom svojega sveta organizira glede na različne potrebe njihovih članov in krajev.

Člen 22

Krajevno bratstvo mora biti kanonično ustanovljeno. Tako postane osnovna celica celotnega reda in znanje vidne Cerkve, ki je občestvo ljubezni. Krajevno bratstvo mora biti prednostno območje, kjer se razvija čut za Cerkev in duhovne poklice Franciškovih bratov in sester ter spodbuja apostolsko življenje svojih članov.

Člen 23

Prošnje za sprejem v Franciškov svetni red je treba predložiti krajevni bratstvu. Njegov svet odloča o sprejemu novih bratov in sester. Vključevanje v bratstvo se uresničuje med uvajanjem in začetno vzgojo, ki traja vsaj eno leto, in z zaobljubo Vodila. Za postopno rast na tej poti si prizadeva vse bratstvo s svojim načinom življenja. Starost, ki je potrebna za zaobljubo, in razpoznavni znak bratov in sester OFS naj določi statut.

Zaobljuba je po svoji naravi večna obveznost.

Člani, ki bi se znašli v posebnih težavah, se lahko o svojih problemih bratsko pogovorijo s svetom. Za izstop ali dokončen odpust iz reda, če bi bil potreben, je pristojen svet bratstva v skladu s Konstitucijami.

Člen 24

Za pospeševanje občestva med člani naj svet poskrbi za redne sestanke in pogosta srečanja tudi z drugimi

franciškovskimi skupinami, posebno z mladinskimi. Pri tem naj uporablja najprimernejša sredstva za rast v franciškovskem duhu in cerkvenem življenju, ko vsakogar spodbuja za življenje v bratstvu.

Tako občestvo naj se nadaljuje tudi z rajnimi brati in sestrami, ko darujemo molitve za njihove duše.

Člen 25

Za stroške, ki so potrebni za življenje bratstva in za stroške pri bogoslužju, apostolatu in dobrotelosti, naj vsi bratje in sestre prispevajo po svojih možnostih. Krajevna bratstva naj poskrbijo za kritje stroškov svetov višje ravni.

Člen 26

V znamenje resničnega občestva in medsebojne odgovornosti naj sveti na raznih ravneh, v skladu s Konstitucijami, poprosijo predstojnike štirih Franciškovih redovnih družin za redovnike, ki so primerni in pripravljeni nuditi duhovno pomoč, saj je svetno bratstvo že stoletja povezano z njimi.

Da bi pospeševali zvestobo karizmi in izpolnjevanje Vodila in bi imeli več pomoči v življenju bratstva, naj minister ali predsednik v soglasju s svojim svetom in v skladu s Konstitucijami večkrat prosi pristojne redovne predstojnike za pastoralni obisk in odgovorne na višji ravni za bratski obisk.

»Kdor bo to spolnjeval, naj ga v nebesih napolni blagoslov najvišjega Očeta in na zemlji naj ga napolni blagoslov njegovega ljubljene Sina s Svetim Duhom Tolažnikom ...«

(Blagoslov sv. Frančiška)

Pripravlja: Polona Kališnik

TVOJA BESEDA

Gospod,
toliko besed nas teži,
zaradi njih se ne moremo ganiti.
Toliko besed nas zavaja,
da ne vidimo izhoda.

Tvoja beseda pa nas kliče.
Tvoja beseda nas osvobaja.
Tvoja beseda nas zbira.
Tvoja beseda nas podpira.

Tvoja beseda nas tolaži.
Tvoja beseda nas hrani.
Tvoja beseda nas osrečuje.
Tvoja beseda nas navdušuje.
Tvoja beseda nas umirja.
Zakaj v svoji besedi si Ti sam,
Gospod.

Po svoji besedi si z nami
in z vsemi ljudmi, ki Te pričakujejo.

iz knjige Prihajam k tebi, str. 67, ur. Antun Jarm

NAUČI ME MOLČATI

Gospod,
nauči me molčati.
Preveč je hrupa v meni.
Moje misli so zvrtničene
od vsakdanje naglice.
Vznemirjajo me podobe,
novice, mnenja, prepiri,
doživetja in želje.
Izzivajo me, napadajo
in pijejo moje moči.

Gospod,
nauči me, da se bom odtrgala od sebe
in od stvari, ki zde se mi ta hip pomembne.
Daj mi moč zbranosti.
Zaprla bom oči.
Umirila bom svojo notranjost.
Odmaknila se bom od sebe.
V Tvojem molku spet bom našla sama sebe.
Tukaj sem Tvoja.

Iz knjige: Prihajam k tebi, ur. Antun Jarm

»Advent« družine Vrtačnik – letošnjih asiških romarjev

P. Andrej M. Sotler

Družina Vrtačnik – Daniel, Brigita, Špela, Gašper, Ana, Jure, Zala, Ema in ☺ – so člani zakonske skupine župnije sv. Marko niže Ptuja. Letos so se z družinami zakonske skupine in s svojim župnikom g. Janezom Maučecem pridružili bratom minoritom na romanju v Assisi. S svojo navzočnostjo so bili prava obogatitev tako za nas, brate, kakor tudi za ostale romarje ... Romanju družin se običajno pridružijo posamezniki, ki se ob velikih družinah, zlasti z majhnimi otroki, precej hitro raznežijo ... **Člani družine Vrtačnik** so nam bili izziv in spodbuda tudi s svojim redom, kajti nikoli jih nismo čakali ... To pa je bila lekcija za vse asiške romarje. ☺

Srečali smo se med pričakovanjem praznika Gospodovega rojstva in pokramljali o zakonski skupini, o njihovih vtisih in spominih na romanje, pa tudi o tem, kako kot družina obhajajo božič – praznik Jezusovega rojstva, kako se nanj pripravljajo ter kako sami živijo advent oz. kako izgleda njihov (družinski) advent ... in rojstvo. Letos v božičnem času pričakujejo novega člana ...

Najprej sem izzval otroke, nato pa k besedi povabil Daniela in Brigito, ki sta takole opisala našo skupno pot. »Romanje je bilo za nas doživetje, prav tako sam Assisi, ki se nam je sprva zdel misija nemogoče ... Kajti, ko pomisliš na Assisi, zveni tako daleč, a vseeno je obstajala želja. Na srečanju zakonske skupine sta Bojan in Sonja, ki sta na Gorci videla letak, navrgla predlog: 'Kaj pa, če bi šli v Assisi?' In v skupini smo začeli zbirati informacije, se resno pogovarjati in načrtovati. Sprva je bilo malo strahu, kako bomo vse izvedli, posebej mi, ker nas je veliko. Da bomo vse vzeli s seboj, pa da ne bo česa premalo ali preveč ... Bilo je pestro, čeprav včasih naporno ... in lepo doživetje.«

Brigite je bil najbolj doživet trenutek večerne molitve na grobu sv. Frančiška, kjer se je lahko posvetila samo molitvi (otroci so bili ta čas z očkom v kampu, kjer so imeli večerno molitev, nato pa so prepevali v noč). Prek dneva ni bilo druge priložnosti, ker je bila vedno skrb. Danielu je bilo všeč vse, še najbolj preprostost sv. Frančiška, ki je bil res brez vsega, živel je preprosto ter dajal zgled, kako je mogoče brez obilice tuzemskih dobrin lepo živeti in biti umirjen. Tako nam kaže, da materialne dobrine niso vse ... »Assisi se nam je zdel pravo nasprotje Padove, kjer smo prvi dan ustavili. Tam je bilo vse preveč bogato ... Assisi pa je preprostost.«

»Romanje je odprlo vprašanje, kako doživetja spraviti v vsakdan, kako to živeti doma. Malo sem bil razočaran nad arhitekturo, saj sem pričakoval mogočnejše zgradbe, ki bodo pričale, kaj je bilo narejeno v katerem obdobju (npr. barok, romantika ...), tako pa je na pogled vse enako, naj je bilo zgrajeno pred 300 ali 50 leti. Enak stil v kamnu. Ali pa oblečeno v kamen. Verjetno druge možnosti nimajo. Malo nas je zmotilo, da se je sredi dneva vse zaprlo ('sveta siesta'), čeprav je to romarski kraj. Po drugi strani nas je to nagovorilo. Tu si ljudje vzamejo čas in prav 'siesta' je spodbuda, da si tudi mi vzamemo čas za sebe. Ravno večerna molitev na Frančiškovem grobu je bila spodbuda in dar samo za nas,« je Danijel še dodal.

Otroci o Assisiju:

Gašper (13): »V Assisiju mi je bilo najbolj všeč, ko smo si izdelali križ za križev pot.«

Jure (6): »Meni je bilo najbolj všeč, ko so bile v tisti cerkvi (sv. Rufina) na tleh jame, pokrite s steklom in smo po njih lahko hodili.«

Ema (2): Njej je bilo všeč, ko jo je ati v 'ručjaku' (nahrbtniku) nosil. Pa tudi pesmica »O banana«.

Zala (4): Njej so bili najbolj všeč šotori. Sicer nismo imeli največjega, nas je pa bilo največ v enem, »v katerem smo bili kot sardelice ... ☺ je pa bilo prav posebno doživetje.«

Špela (18): »Meni je bilo všeč, da smo dosti peli ... pa posebej mi je bilo zanimivo, ko smo šli na križev pot med drevjem in v naravi ... In maša v naravi.«

Ana (11): »Večerna molitev in druženje.«

Morda kakšen kraj, ki vam je ostal posebej v spominu ...

Otrokom je bilo zelo všeč v Grecciu, še posebej najmlajši, Ema in Zala, sta občudovali jaslice in ugotavljali, katerih figuric doma še nimata. Pa svečke in obnovitev krstnih obljud pri sv. Rufinu. Tudi pesmici »O banana« in »Aleluja«, pri kateri se krili z rokami ...

Zakonska skupina je sopotnik v najinem življenju ...

Danijel in Brigita: »V naši zakonski skupini se zbiramo šest let. Najprej smo zbirali pogum in iskali načine, kako bi začeli. Nato pa, ko je bil Gašper v tretjem razredu, smo starši prvoobhajancev, ki smo se že poznali med seboj, oblikovali skupino. Najprej nas je bilo pet parov, leto pozneje se nam je pridružil še en par. Srečujemo se enkrat mesečno. Sprva smo srečanja pripravljali sami, sedaj pa za to prosimo g. župnika Janeza in se prepustimo njegovemu vodenju. Enkrat na leto, običajno ob godu g. župnika in ob nedelji sv. družine, pripravimo praznovanje. Ob koncu junija gremo na družinski pohod h kakšni cerkvi, kjer imamo zaključek, poleti pa skupaj še kam poromamo. Zakonska skupina je zdravo jedro župnije, v kateri imamo obilo ministrantov in sodelavcev, s katerimi redno sodelujemo in si pomagamo pri pripravi obletnic zakoncev, srečanju ostarelih ... Pri sv. Marku imamo dve zakonski skupini.«

Kako se pripravljate na božič – praznik Gospodovega rojstva – in kako na rojstvo v vaši družini ...

Najprej so spregovorili otroci, Dani in Brigita pa sta le kaj dopolnila ... »V soboto pred 1. adventno nedeljo vsi izdelujemo venčke oz. vsak za svojo sobo aranžma z eno svečko. Za dnevni prostor izdelamo velik adventni venec, ob katerem se nato zbiramo k molitvi. Ati mora priskrbeti zelenje, zvečer pa imamo delavnico ... Poleg venčkov za hišo naredimo tudi venčke za grobova dedka in babice ... in jih tam prižgemo ...

V adventnem času se zbiramo ob venčku, prebiramo zgodbe iz adventnega koledarja, ki mu je priložena

škaticla za darove »Otroci za otroke«. Ker se nam zaradi atijeve službe in naših dejavnosti ne uspe zbrati vsak večer, preberemo potem za nazaj po dve ali tri zgodbe.

Jaslice naredimo na sveti večer, nikoli jih ne delamo prej. Pripravimo si le mah in ostali material. Na god sv. Lucije posejemo pšenico za v jaslice, ki jih postavimo na mizo ali na tla, vsak pa si v svoji sobi pripravi še kakšne male jaslice. Nato postavimo jaslice še zunaj in okrasimo smrečico z lučkami. Po končanem delu hišo pokadimo s kadilom in jo blagoslovimo z blagoslovljeno vodo, ob tem pa pojemo božične pesmi in molitve.

Mami speče potico. Običajno zamesimo več testa, tako da poleg mamine potice naredimo še majhne potičke, Gašper pa splete t. i. bosman, to je pletenica iz kruhovega testa, ki se jo je včasih pripravilo za vsako gostijo. (Ko ga vprašam, če vadi na sestrah, pravi, da ne, saj puncam kite plete tudi očka.)

Po večerni molitvi gremo hitro spat, da se vsaj malo naspimo, saj gremo 'ta večji' k polnočnici. Včasih peš in z baklami (odvisno od vremena) približno dva kilometra. Navadno nas gre več iz vasi, kar je prav prijetno ... Na božični dan pa gre cela družina k sveti maši ...

»Naš« advent ... ☺

Na vprašanje o odprtosti za življenje in o veliki družini mi Brigita in Dani preprosto odgovorita, da »to ni nič posebnega, to je naše poslanstvo«. Ko ju izzovem, da sem nekje prebral, da več, kot je otrok, cenejši so, mi odgovorita, da je s finančnega vidika res ceneje ... Povesta pa, da ne koristijo vseh bonitet, saj sedaj, ko je Brigita doma, najmlajši nista v vrtcu, otroci pa imajo kosilo doma. Ker je to najlepše, saj lahko skupaj sedejo za mizo.

Ko z vprašanjem o domačem adventu izzovem otroke, mi Gašper pove, da se nikakor ne morejo dogovoriti za ime pričakovanega novega družinskega člana. Sicer še ne vedo za spol, ampak se »ne moremo zmeniti, da bi imeli pripravljeno eno žensko in eno moško ime ... potem pa mami in ati izbereta ime, sicer pa nas zelo upoštevata«.

Ati nato doda: »Otroci lahko podajo mnenja, možnost, da bodo izbirali, pa si bodo že še naredili, ko bodo oblikovali svoje družine. Imamo pa en pogoj oz. dogovor – ime mora imeti dva zloga in biti mora slovensko. Vsi najini otroci imajo imena z dvema zlogoma. Otroka kličemo po načelu – ime je takšno, kot ga nosi, brez okrajšav.«

»Je pa novi družinski član že med nami, saj se že pogovarjamo z njim. Vsak večer vsem, tudi dojenčku, voščimo 'lahko noč' in jih pokrižamo. Nato pa Zala in Ema pokrižata in poljubčkata mamin trebuh, Jure pa pravi: »Upam, da bo fantek, saj smo pa vseeno mi (fantje) glavni, ko smo sami doma ☺«.

Špela, ki letos doživlja svoj 23. advent (18 let + 5 bratov in sester), pa pravi: »Vsakič je drugače, vsakič je nekaj posebnega, vedno je nekdo zraven. No, prvič sem bila sama, ko se je Gašper rodil ... potem pa je bil vedno eden zraven in smo skupaj doživeli ta advent in nato rojstvo.« Družina Vrtačnik, hvala vam za vaše pričevanje, hvala za vaše besede, vašo držo in zgled.

Pogled na Assisi

Boris Kham

Konec oktobra smo se prostovoljci spet podali v Frančiškovo mesto Assisi, ker so nas vabile, klicale oljke, da jih oberemo. Spomladi smo jih skrbno obrezali in zato smo nestrpno čakali, koliko so obrodile in kaj nam sporočajo. Oljčnik, Sacro Convento (sveti samostan), bazilika s Frančiškovim grobom in celoten Assisi nas vlečejo, ker iz tega črpamo voljo in vero za vsakdan. Prešerne volje smo obirali oljke, se pogovarjali in se srečevali s patri, ki so nas s svojo sproščenostjo in odprtostjo spet navdušili. Frančiškovo duhovnost smo črpali s polnimi pljuči.

In v torek (24. oktobra 2017) me je vleklo nad mesto Assisi k trdnjavi Rocca Maggiore iz leta 1316, ki stoji na hribčku na nadmorski višini 483 m – da bi opazoval bližnje srečanje sestre Lune in strička Saturna, ki sta bila ta dan blizu skupaj, in da bi v tihoti noči razmišljal.

Pred mano je bila prelepa umbrijska dolina, na katero je počasi padal mrak. Sonce je zahajalo v čudovitih bakreno rdečih odtenkih svetlobe. Zavladala je tišina, vse okoli mene se je umirilo. Od obzorja sem pogled usmeril na mesto Assisi, ki se je lesketalo pred menoj, in se zazrl v osvetljeno cerkev Marije Angelske, ki je izstopala. Sv. Frančišek je tu ob molitvi in razmišljanju našel svojo pot, spoznal je Božjo voljo.

»Kje je moja pot, kaj je Božja volja?« me spreletelo. Negotov sem, dvomim, včasih je moja vera medla. »Sv. Frančišek, namigni mi, kaj storiti! Oče naš, ki si ...«

Od Marije Angelske mi pogled išče Sacro Convento. Skozi oljčnik mi pogled odtava k zgornji baziliki. Oljke, mlade in stare, mi ponovno povedo, da rade rastejo, da radostno in strastno živijo. Nekatere stare oljke imajo votlo deblo, a kljub temu dajo vsaj nekaj oliv. V mislih jih nežno pobožam, ker so mi zgled polnega življenja. Tudi sam nisem več rosno mlad. Skozi zgornjo baziliko se mimo Giottovih fresk, ki mi spregovorijo o Frančiškovem

življenju, spustim v spodnjo baziliko in nato počasi stopim h grobu sv. Frančiška. Tišina je ... Sedem v kot in opazujem grobnico. Zgrajena je iz lepo obdelanih rjavorumenih odtenkov kamnitih kvadrov, ki se tesno prilegajo drug drugemu in dajejo svojevrstno toplino in umirjenost. Pročelja teh kvadrov so nekoliko hrpava, nekatera bolj kot druga. Spreleti me: »Tako je tudi z našim življenjem – polno je brazgotin, ostrin, globokih doživetij, lepote, topline in življenjskih preizkušenj.« Frančiškov sarkofag iz globine zemlje nosi toplino, mir, spoštovanje, strpnost, veselost, ljubezen in vero Vanj, ki ga je Gospod poslal.

»Frančišek, vžgi v meni svoj mir, svoje veselje in vero Vanj! Oče naš, ki si ...«

In sedaj pogled v nebo – saj zato sem prišel sem gor. Ozek srebrn srp Lune (20 %) krasi nebo, nedaleč stran pa sveti striček Saturn. Imata »randi«. Jutri (sreda) bosta že daleč stran ... Kaj bo šele pojutrišnjem (četrtek)?

Ko gledam Luno, gledam približno sekundo v preteklost, Saturnova odbita svetloba pa mi pripoveduje, kaj se je tam dogajalo pred dobro uro. Prizor sem opazoval tudi z daljnogledom, slika je še lepša, saj se je lepo videl srebrnosivi del Lune. Vsi, s Soncem vred, potujemo skozi vesoljski prostor na naši ovalni galaksiji, ki ima milijarde, milijarde zvezd. Okoli središča svoje galaksije potujemo s hitrostjo 260 km/s, kar pomeni, da bi bili v eni sekundi iz Ljubljane do Portoroža in nazaj, če bi potovali s to hitrostjo. Predam se skrivnosti in lepoti noči. Mislim pustim, da brezskrbno letijo po prostranstvih vesolja.

Človek brska po tem vesolju in odkriva njegove zakonitosti, spoznava urejenost, lepoto, velikost, smotrnost. Spoznava, da ni naključij, in vedno bolj prodira v globine Stvarstva.

Prežema me misel filozofa Janeza Janžekoviča iz knjige *Smisel življenja*: »Tudi preprost človek, nešolan človek, ki ima bistre oči, uvidi, da narava ni slepo mešanje snovi, marveč da je v njej marsikaj tako pametno in duhovito zasnovanega, da daleč prekaša vse, kar je zmožen ustvariti človeški razum.« Za trenutek se vznemirim, ko pomislim na Heisenbergovo načelo nedoločenosti, ki pravi,

da nikakor ne moremo natančno poznati dveh lastnosti delca hkrati, npr. hitrosti in položaja. Načelo nedoločenosti pokaže, da je vesolje burni kraj, kadar ga proučujemo na vse manjših razdaljah in v vse krajših časovnih obdobjih. Torej ni smotrnosti, vse je kar tako ... Tudi to je zakonitost, ki jo odkriva človeški um v Stvarstvu.

Knjiga modrosti mi govori:

Zares so prazni vsi, ki so po svoji naravi ljudje, a ne poznajo Boga

in iz vidnih dobrin ne morejo spoznati njega, ki je;

ne prepoznajo mojstra, čeprav opazujejo njegova dela, ampak imajo za bogove ali ogenj ali vetrič ali hitri zrak ali kroženje zvezd ali deročo vodo

ali nebesni svetilki, ki uravnavata svet.

Če jih že tako prevzame njihova lepota, da jih imajo za bogove,

naj spoznajo, koliko lepši je njihov Gospodar; ustvaril jih je sam začetnik lepote.

Če jih že prevzameta njihova moč in delovanje, naj iz tega doumejo,

koliko močnejši je njihov Stvarnik,

zakaj iz velikosti in lepote ustvarjenih reči

moremo s primerjanjem motriti njihovega Stvarnika. (Mdr. 13, 1–6)

Sv. Frančišek, prosim te, da bom na svojih astronomskih poteh znal čuditi se Božjemu stvarstvu.

In počasi sem se spustil proti Assisiju.

O hvala ti, Kristus, upanje moje!

Naj dodam še tole ... V sredo smo v Sacro Conventu za patre pripravili slovensko večerjo, ki so jo sprejeli z velikim navdušenjem in veseljem. Veliko posameznikov nam je stisnilo roko v zahvalo.

Hvala ti, Assisi!

Hvala, p. Janez, za duhovno oskrbo in vso podporo. Veliko spodbud in dobre volje smo s seboj prinesli domov. Bog te živi!

Voščilo iz Assisija

ANGEL NOVIH ZAČETKOV

Je pozoren in zbran,
tako z lahkoto najde človeka,
ki je utrujen, ki je sam,
ali ki po cesti življenja
tava tja v en dan ...
ko se mu cilji zameglijo
ali ga preprosto
odvečni kilogrami pestijo.

Najlažje ga je srečati
na duhovnih poteh,
na katere človeka
rado zanese,

kadar mu stiska ne prizanese,
ko se življenje lomi
ali zalomi
ali preprosto dozori
čas
za novi življenja »klas«.

Angel
odpira vrata,
vodi na nove poti,
odkriva nove smeri,
da na začetku človek
še sam ne ve,
da je z angelom novih začetkov
že drugje ...

Sedaj človeka čakajo
napor, delo in
nov začetek –
novo priložnost
iz angelove roke vzeti,
ponotranjiti in razumeti,
sprejeti in utrditi.
Le tako bo mogel
novi začetek
prve korake narediti
v svet,
ta naš prelepi Božji planet,
kot svetleči žarek,
kot nova pomlad,
kot upanje,
kot sad,

novi korak ...

(Iz še neobjavljene zbirke)

**V tem pričakovanju polnem
adventnem času,
v prihajajočih svetih božičnih
dnevih in v novem 2018. letu
VSE TO ŽELI IN VOŠČI**

p. Janez iz Assisija

Praznik sv. Frančiška Asiškega in odprtje Carpaccievega leta

Na praznik sv. Frančiška je v minoritski cerkvi sv. Frančiška daroval slovesno sv. mašo koprski škof msgr. dr. Jurij Bizjak ob navzočnosti prov. ministra p. Milana Kosa, gvardijana p. Slavka Stermška in nekaterih duhovnikov. Med mašo je prepeval zbor iz Portoroža, in sicer mašo p. Hugolina Sattnerja – Missa Seraphica.

Po maši je sledila krajša slovesnost ob odprtju Carpaccievega leta in ob 700-letnici posvetitve minoritske cerkve sv. Frančiška. Ga. Daniela Tomšič iz ZVKDS OE Piran je predstavila sliko, ki jo je umetnik pred petsto leti naslikal za piransko cerkev. Umetnino so med drugo svetovno vojno odnesli v Italijo, kjer je žal še danes. Vokalni ansambel Munitiae pod vodstvom g. Roberta Feguša je obogatil pripravljeni program. Jubilejno leto je odprl župan MO Piran, g. dr. Peter Bossman, ki je ob tej priložnosti vse prisotne tudi nagovoril.

V tem letu se bodo vrstili posamezni dogodki. Največji bo gotovo simpozij, ki ga bosta organizirala MO Piran in Minoritski samostan sv. Frančiška v Piranu.

Praznovanje 500-letnice bule Ite vos

Frančiškovi redovi (minoriti, frančiškani in kapucini) smo 15. novembra 2017 na Viču v Antonovem domu obhajali 500-letnico papeške bule Ite vos, katere namen je bil ohraniti enotni Frančiškov red. Žal je kljub temu prišlo do delitve. Ob tej priložnosti smo prisluhnili predavanju o zgodovini reda, ki ga je pripravil mag. Jurij Emeršič. Sledil je pogovor, v katerem smo ugotavljali, da nas današnji čas vabi k tesnemu sodelovanju in želji, da vsi dosledno živimo po Vodilu, ki nam ga je zapustil sv. Frančišek. K temu nas spodbuja tudi papež Frančišek. Za to smo še posebej prosili pri sv. maši, ki je temu sledila. Somaševanje je vodil in nas nagovoril nadškof metropolit p. Stane Zore, OFM.

Srečanje provincialov Srednje Evrope

Jesensko srečanje provincialov Srednje Evrope je potekalo od 5. do 9. novembra 2017 na Dunaju v minoritskem samostanu. Osrednja vsebina tokratnega srečanja je bila prenova Konstitucij in Generalnih statutov minoritskega reda. V prihajajočem letu 2018 je namreč sklican generalni kapitelj, ki bo sprejel dokončno obliko prenovljenih Konstitucij in Generalnih statutov.

Iz samote in tišine se rodi prava (B)beseda

Milena in Zvonimir Pintarič

Dragi otroci in spoštovani starši!

Marija in Jožef sta bila sredi priprav v domačem Nazaretu, ko ju je presenetil odlok cesarja, ki je popolnoma spremenil njune načrte. Potovanje sta začela z namenom, da izpolnita ta odlok in opravita svojo državljansko dolžnost.

Povabim vas, da se pridružite Mariji in Jožefu na njuni poti.

Na začetku poti v spodnji desni kot risbice nariši sebe. Premisli, kaj je cilj tvoje poti.

Slutila sta, da bo presenečenj še več, saj se je bližal čas otrokovega prihoda na svet. Pogumno sta se odpravila z osličkom, ki je nosil nosečo Marijo. Zaupala sta Bogu, da ju varuje in jima bo pomagal v vsem, kar prinaša dolga pot. Pot je bila samotna in težka.

Kako se ti počutiš, ko si sam? Na koga se nasloniš, komu zaupaš, ko potrebuješ pomoč?

V samotni sta bila drug drugemu bližje. Pogovarjala sta se in si delila svoje misli in občutke. Jožefa je zelo skrbelo za Marijo. Pozorno jo je poslušal in ji pomagal. Poskrbel je za varen kotiček na poti, da je lahko počivala in si nabrala moči za naprej.

Kje si ti odpočiješ? Pri kateri dejavnosti si nabereš novih moči?

Iz samotnosti poti sta dospela do mesta. Jožef je mislil, da bo tukaj našel prostor zanju. Zajel ga je hrup, vrvež, vse polno glasov in besed, nemir ... Iskal je in iskal. Povsod, kjer je potrkal in so mu odprli vrata, je bilo že vse polno in zasedeno. Ni več vedel, kam se naj obrne.

Jožefova tišina ne kaže notranje praznine, pač pa nasprotno, na polnost vere, ki jo nosi v srcu in ki rodi vsako njegovo dejanje.

Pustimo, da nas „okuži“ tišina sv. Jožefa! Tako zelo jo potrebujemo v svetu, ki je pogosto preveč hrupen, ki ne pomaga k zbranosti in poslušanju Božjega glasu.

Papež Benedikt XVI.

Kako se počutiš v mestu? Kaj ti je v mestu všeč in kaj ti ni? Pobarvaj mesto.

Marija je zaslutila Jožefovo stisko in ga je tolažila. Nekdo mu je predlagal, naj se zateče na poljane, tja, kjer prenočujejo pastirji s čredami. Ni mu preostalo drugega in tako je z Marijo na osličku odšel iz mesta.

Katera oseba je do tebe sočutna? Kako to pokaže?

Takoj ju je objela tema. Tišina in samota kraja in noči jima je dala prepotreben mir. Oddahnila sta si in se namestila na tem varnem kraju. Saj nista mogla spati ... Zvezdnato nebo je bilo posebno čudovito ...

Ali imaš kakšen miren kraj, kjer je tiho in prijetno?

Pobarvaj zvezdo repatico in nariši še več zvezd nad hlevčkom.

In takrat je prišlo dete. Rodilo se je sredi temne noči, tišino je prekinil njegov prvi jok in nobene samote ni bilo več. Vse je postalo svetlo. Milina Novorojenega je prevzela Marijo in Jožefa ...

Dopusti, da tudi tebe prevzame Luč, Bog z nami, novorojeni Jezus.

Tudi naše poti so podobne njunima. Med adventom se bomo pripravljali za praznike kakor običajno. Pustimo se voditi Bogu. On bo iskal nas, kajti rad bi se rodil. Rodil bi se rad v hlevčku, ki je naše srce.

Pripravi svoje srce za Jezusovo rojstvo ... nariši v hlevčku jasli in dete Jezusa.

Morda bomo raje ostali v mestu. Tam nam prija vrvež, hrup in polno predmetov, ki čakajo, da jih kupimo. In morda pozabimo ali nočemo iti iz mesta. V mestu ni bilo prostora za Jezusovo rojstvo. Tudi sedaj je tako.

Jezus potrebuje tišino in toplino našega srca.

Potrebuje majhen prostor,

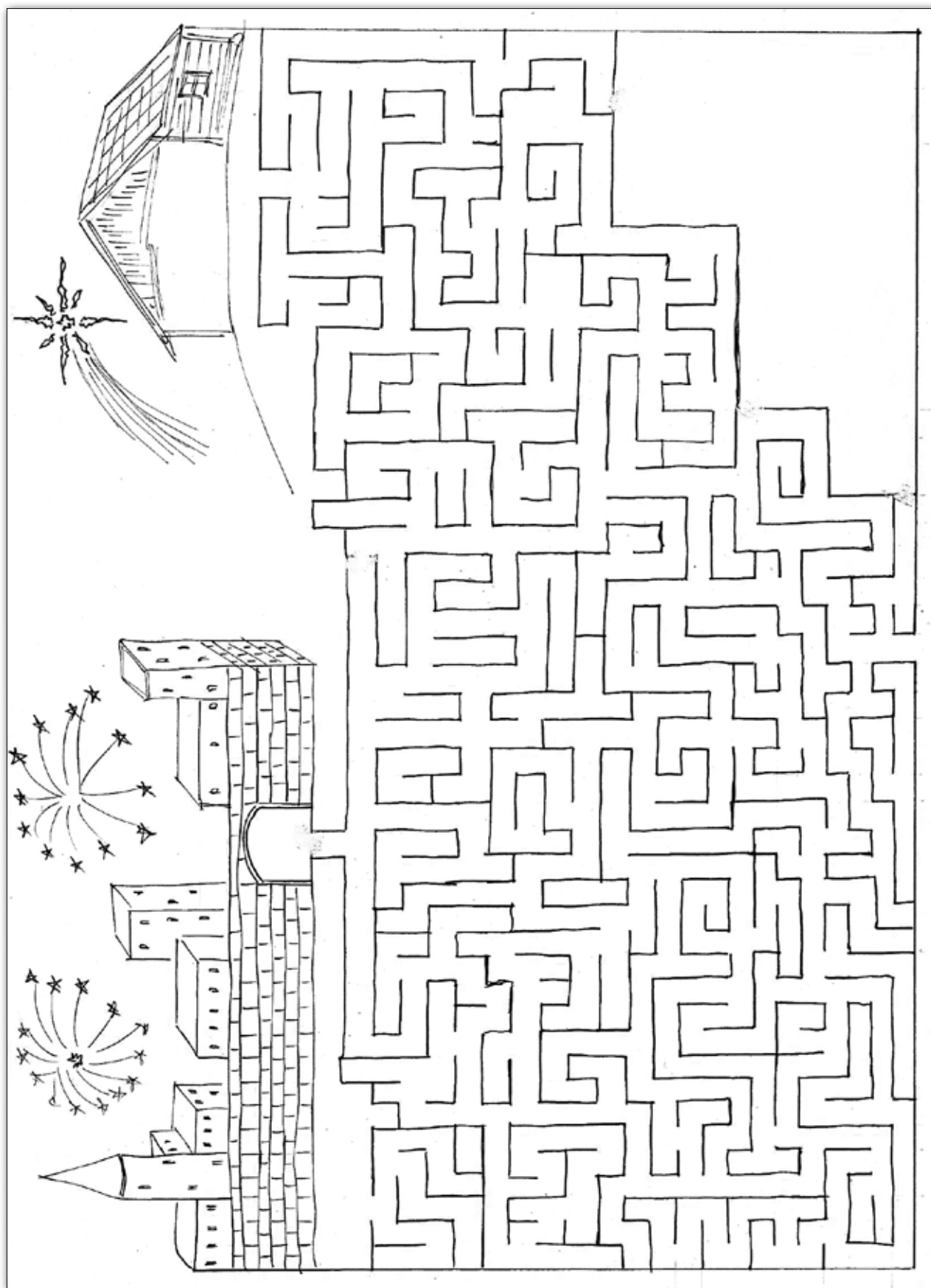
da bo lahko položen v preproste jasli.

Želim ti, da bi bilo tvoje srce kot preproste jasli,

kjer bo lahko Jezus rojen.

Naj bo vaša družina kakor topel hlevček,

kjer je veliko prostora za Boga, ki se rojeva.

Molitev za mir v duhu Assisija

Marjetka Birk

V Sostrem ohranjamo molitev za mir v duhu Assisija, kot so jo uvedli bratje minoriti kmalu po denacionalizaciji cerkve sv. Urha. Vsako leto 27. oktobra se ob prvem mraku zberemo v dolini in s svečkami, ob molitvi serafinskega rožnega venca, poromamo do cerkve, kjer se nato daruje sveta maša. Molitveno srečanje zaključimo z bratskim druženjem. Tako v naše prizadevanje za mir zajamemo romanje, molitev in post, ki ga ob bratskem druženju simbolizira kruh brez sladkih dobrot. Vsako leto medse povabimo tudi gosta, tokrat je bil letošnji novomašnik, brat Luka Modic, kapucin. Ob somaševanju štirih duhovnikov je vodil daritev svete maše in nas pri homiliji nagovoril. K poslušanju nas je pritegnil že s svojim toplim glasom in značilno melodijo bloškega narečja, še bolj pa z razvijanjem misli o miru, ki nam ga prinaša Jezus. Takole je povedal:

Pozdravljam vas vse pri molitvi za mir, ko se spominjamo tega čudovitega dogodka, te pobude sv. Janeza Pavla II. Mir je ... Človek je zmeraj hrepenel po tej, recimo mu, dobrini. Tako je namreč predstavljen v Slovarju slovenskega knjižnega jezika, ki pravi, da je mir stanje brez vojne, brez spopadov, preprirov, sporov, brez hrupa in ropota. Torej, da definiram to, kar se nam vsem zdi zelo pomembna dobrina. Da razložim, kaj naj bi mir bil, moram uporabiti negativni govor. Kar je prav, ker dejansko presega dobrino. Ker če bi bil mir samo dobrina, potem je današnji evangelij (tj. Lk 12,54–5) super primeren. Današnja Božja beseda pravi, da se spravi z nasprotnikom, ko še hodiš, takrat, ko se spor še dogaja, ko se stvar še kuha, takrat, ko lahko stvar še bolj izbruhne. Takrat se že spravi. Če bi bil mir samo sprava ... Ampak mi vemo, tudi če nič drugega ne vemo, in če gremo samo v nedeljo k maši, da je Kristusov mir dosti več. Močno presega to.

Pri maši namreč, v evharistiji, tik pred obhajilom, je poljub miru. Tako se namreč imenuje. Marsikdo zmotno misli, da je to pozdrav miru in sprave. Pa ni. To je poljub miru, bratski poljub, eden od štirih poljubov v evharistiji. Prvi poljub, katerega verjetno ne vidite, je, ko duhovniki poljubimo štolo v znamenje Kristusa. Drugi poljub evharistije je poljub oltarja. Tretji poljub je poljub evangeljske knjige. Četrty poljub je poljub miru. Štirje poljubi zato, ker je na te štiri načine Jezus Kristus živo navzoč v evharistiji. Po duhovniku, po daritvi svete evharistije, po Božji besedi in v občestu, ki je zbrano.

Zato bi šel rad s tem odlomkom malo širše. Ne bi ga omejil samo na to spravo, ki je sprava med nami – ta je nujno potrebna. Nedeljski evangelij (tj. Mt 22,34–40) bo govoril, da je ljubezen med nami in ljubezen do Boga eno in isto. Zato bi vam rad dal domačo nalogo.

Preberite si odlomek, ki je pred tem odlomkom, kako se ta odlomek pravzaprav začne.

Tiste Jezusove besede, ko pravi: »Mislite, da sem prišel prinašat mir na zemljo? Ne, vam rečem, ampak razdeljenost,« (Lk12,51) so vam seveda znane, ker marsikoga zmedejo. Zakaj Jezus to pravi? Zato, ker tisti mir, ki ga On resnično daje, ni čisto nič podoben temu miru, ki si ga mi predstavljamo in za katerega marsikdo morda prosi. Nič ni narobe s tem mirom. Ampak če bi iskali samo tak mir, brez sporov, brez preprirov, brez spopadov, brez vojne, brez hrupa, potem bi bil tisti »počivaj v miru« na koncu dolgočasen mir. Potem bi bilo v nebesih zelo dolgočasno. Pač, samo mir je našel, nič drugega. Zato je iskati samo odsotnost vojne, sporov in hrupa za nas premalo. Velikokrat slišimo, da je mir razpoznavno znamenje, da smo v Bogu. Marsikdo je to že rekel. Marsikdo celo svetuje, da si na pravi poti takrat, ko je mir v srcu. Ampak jaz se s tem težko strinjam. Zato ker vsi vemo, da duhovno življenje ne raste v pomanjkanju napetosti ali paradoksov, stisk ali pa težav. Ravno v vsem tem duhovno rastemo. Zemeljsko življenje je zmeraj zaznamovano z bojem s starim človekom. Do zadnjega. Do zadnjega stremimo od slabega k dobremu, od dobrega

k boljšemu, od boljšega k najboljšemu in potem od najboljšega k svetemu in k nebeškemu. Zmeraj je v ozadju ta napetost, pravzaprav ta nemir. Torej, resnično, v Kristusu je zmeraj nemir. Vedno te vleče naprej, te trga. Torej ni res, da duhovno življenje raste in zori v miru. Boj mora biti. Če nimamo boja, gorje nam. Ubogi smo, če se ne borimo, posebej moški. Zato mi, kristjani, mir razumemo rajši tako, kakor nam ga v Pismu Galačanom v petem poglavju podarja oz. osvetljuje sv. Pavel, ki pravi, da je mir sad Svetega Duha. In če je mir sad za nas, pomeni, da mi ne delamo sadov. Mi sadove obiramo, jih prejmemo, za sadove skrbimo. Mi samo ustvarjamo pogoje za dobro rast. Lahko gnojimo, lahko rahljamo, lahko orjemo, okopavamo, zalivamo, odstranjujemo škodljivce in tudi sprejmemo dejstvo, da morda sadov pa ne bo. Tudi to vzamemo v zakup. Zato ker mir, resnični mir daje edino Bog in nihče drug. Mi smo mirotvorci takrat, ko ustvarjamo pogoje za to. Kar bo pa Bog dal, je njegovo.

Homilija

nadškofa em. dr. Franca Krambergerja
na dnevu frančiškove duhovnosti 28. oktobra 2017 pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah

Spoštovana p. provinciala minoritskega in kapucinskega reda, sobratje duhovniki, redovniki, sestre redovnice, člani Frančiškovih redov in ustanov, dragi bratje in sestre!

1. V berilu se je oglasil apostol Pavel s svojim pismom Efežanom. O Kristusu je zapisal: On je naš mir, on je ločilno steno, to je sovraštvo, podrl, ko je s svojim trpljenjem, smrtjo in vstajenjem odpravil starozavezno postavo. On je po križu vse spravil z Bogom. S trpljenjem na križu je uničil sovraštvo, v sebi nas je vse preustvaril v novega človeka, človeka miru, pravičnosti in ljubezni, o kateri smo slišali v evangeliju, da je njegova nova zapoved (prim. Ef 2,13–18). Vsaka vojna je ponovno postavljanje ločilne stene ali sovraštva, je velik korak nazaj v tisto postavo, ko je veljalo: »Zob za zob in glava za glavo.« Vsaka vojna je atentat na Kristusov evangelij in njegovo zapoved ljubezni.

2. Poznavalci človeške zgodovine ločijo tri dobe: V **prvi dobi** se je človek bal živali, ker je bila močnejša in hitrejša; umikal se je pred njo na varne in nedostopne kraje. Sledila je **druga doba**, ko je človek izumil sekuro, nož, meč, sulico, orožje. Postal je močnejši od

živali in žival se je začela bati človeka. Celo tako daleč je prišlo, da je bilo treba nekatere živali zaščititi pred človekom, da jih ne bi uničil ali iztrebil z zemlje. Danes je **tretja doba**, ko se človek boji človeka, beži pred njim, ga sovraži in ima najhujše orožje zoper sočloveka. Uresničuje se stari latinski pregovor Človek človeku volk (zver).

Kristjani moramo to popraviti. Kristus nas v evangeliju uči drugače: Človek človeku brat ali sestra. Samo

to je prava vstopnica v srečno prihodnost. Samo to je zagotovilo sožitja narodov v Evropi in na svetu.

Geslo vašega letošnjega srečanja ob dnevu duhovnosti je: »Bratovsko se med seboj ljubite« (Rim 12,10). Bratstvo (sestrinstvo) je pomenljiva sodobna beseda; je beseda Cerkev, saj nas po duhovniku vedno naslavlja: Bratje in sestre! Je Kristusova beseda, zato je nekaj resnega in odgovornega.

3. Duhovni pisatelji pravijo, da je Bog »spregovoril tri pomembne in velike besede«. Prva je bila: Bodi! Zgodi se! Naj bo! To je beseda Stvarnika. Iz te besede so prišli svetovi, ves kozmos. Po Stvarnikovi besedi je vse povezano med seboj. Čez vse stvarstvo je razlito **vesoljno – kozmološko bratstvo**. To je Stvarnikov podpis v vesolju. Ne čudimo se sv. Frančišku, če mu je bila vsaka stvar, vsaka bilka brat ali sestra: sonce, luna, zvezde, voda, ogenj, veter ... celo smrt je imel za sestro. To je vesoljno bratstvo, po katerem je med seboj povezano vse, kar biva in živi.

Druga Božja beseda je bila ob stvarjenju človeka: Naredimo človeka po svoji podobi in sličnosti, človeka za družbo, za občestvo, za skupnost, za človeško bratstvo. Vsi ljudje, vsi rodovi, vsi narodi smo enega porekla, ene narave. Med vsemi, od prvih do poslednjih, je bratstvo po naravi. Vsi smo ljudje, imamo enako dostojanstvo, smo v **biološkem bratstvu**.

Tretja, največja Božja beseda je učlovečeni Božji Sin; Božja beseda, ki je človek postala. Ta beseda je naš Odrašenik. Vse nas je odrešil in našo človeško bratstvo dvignil na višjo stopnjo, na **milostno bratstvo ali bratstvo po milosti**. To bratstvo je močnejše in globlje, ker ne zajema samo človeške narave, krvi in mesa, marveč celega človeka: telo in duha, človeka v življenju in človeka na cilju. Po tej Besedi smo Božji otroci, odrešeni, spravljeni z Bogom, smo bratje in sestre v Kristusu.

4. To bratstvo raste iz ljubezni, o kateri smo slišali v evangeliju, da je Kristusova nova zapoved. »Novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj! Kakor sem vas jaz ljubil, tako se tudi vi ljubite med seboj. Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci« (Jn 13, 34–35).

V čem je ta novost?

a) Ljubiti moramo, kakor nas je on ljubil. To pomeni, da moramo stopiti iz svojega v Kristusovo območje. Preseči moramo samega sebe. On vsakega ljubi popolno, neskončno. On ne more ljubiti samo malo ali napol. Pri njem je vse vedno neskončno in popolno. On gre vedno do konca, na križ, on daje življenje. b) V čem je še novost Kristusove zapovedi ljubezni? Od Kristusa naprej so med nami nove vezi. Vsi smo odrešeni, vsi smo Božji otroci, vsi imamo novo dostojanstvo. Človek ni samo človek, je bitje z Božjo podobo, je Božji otrok, in to vsak človek. Kristus nima nezaželenih bratov in sester.

c) Še ena novost Kristusove ljubezni je: novost meja. Pravzaprav meja več ni! Zapoved Kristusove ljubezni je črtanje vseh meja. Ljubiti moramo ne samo tiste, ki nas ljubijo. To delajo tudi pogani, ateisti, celo zločinci. Mi moramo ljubiti celo svoje sovražnike, tiste, ki nas sovražijo. To je Kristusova novost. Te novosti ne najdemo nikjer drugje, samo pri Kristusu, v krščanstvu. V tem je naš Gospod edinstven. Celotni sovražniki so njegovi. Ta novost Kristusove ljubezni prinaša mir na svet.

5. To nas povezuje s spominom na »dan Assisija«, ko je sv. papež Janez Pavel II. molil s predstavniki drugih verstev za mir na svetu (prvič 27. 10. 1986).

Mir je beseda našega časa – na mednarodnih konferencah, sestankih, srečanjih, političnih in diplomatskih razgovorih; je osrednji predmet javnih in tajnih razprav. Ves svet govori o miru. Žal, ljudje se ne morejo zediniti, kaj mir pomeni. Nekateri mislijo, da je mir, če ni vojne; drugi, če molči orožje; zopet tretji: mir bo, če bomo preprečili zločine, pokole, zlorabo oblasti, terorizem ... Toda odsotnost vojne, molk orožja v arzenalih ali skladiščih še ni mir, je bolj strah in groznja.

Pravi mir razodeva Božja beseda. Ta nam pove, da je pravi mir Božji dar, Božji blagoslov, Božji odgovor na človekovo zvestobo, pravičnost in vztrajnost v dobrem. Mir je v spravi grešnega človeka z Bogom, v spravi človeka s človekom. Mir se uresničuje v človekovem srcu, v njegovi vesti. Tak mir ni sad konferenc ali dogovorov; takega miru ne daje svet, ampak Bog. Zato pravi Kristus: »Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem. Ne dajem vam ga, kakor ga daje svet« (Jn 14,27). Za ta Božji dar danes molimo in prosimo.

Po svojem vstajenju je Gospod dvakrat pozdravil svoje učence: Mir vam bodi! S prvim pozdravom je izročil svoj mir njim samim, z drugim pa jim je naročil, naj ta Božji dar delijo tudi drugim. In prav to je naše poslanstvo v družinah, med sosedi, v župnijah, v našem narodu, v samostanskih občestvih, da si drug drugemu podarjamo Kristusov mir.

Dá, bratovsko, sestriško se med seboj ljubite, potem boste po besedah sedanjega papeža Frančiška »v srcu sveta s srcem Boga«. Amen.

Od 15. do 20. julija 2018

Družine in drugi prijatelji sv. Frančiška, poromali bomo v kraje, ki jih je svetnik zaznamoval s svojo navzočnostjo. Po njegovih stopinjah bomo odkrivali duha, ki po 800 letih še vedno živi. V šotorih pod asiškim nebom, v preprostosti in bratskem sožitju ter v stiku z Božjim stvarstvom bomo poskušali začutiti čudovitost pristočnočloveškega ... Skratka, idealna kraj in čas, da prisluhnemo sebi ter odpremo srce Božjemu »dotiku« po sv. Frančišku in sv. Klari. Program bo za odrasle in otroke.

Voditeljja: **p. Danilo Holc in p. Damjan Tikvič**

Predvidena cena: - odrasli 160 €
- otroci od 9 do 15 let 120 €
- otroci od 3 do 9 let 90 €
- otroci do 3. leta – brezplačno

Prijave sprejema p. Danilo Holc.

Obiskali bomo kraje, ki jih je sv. Frančišek zaznamoval s svojo navzočnostjo. Po njegovih stopinjah bomo odkrivali duha, ki po 800 letih še vedno živi. V šotorih pod asiškim nebom, v preprostosti in bratskem sožitju ter v stiku z Božjim stvarstvom bomo poskušali začutiti čudovitost pristočnočloveškega ... Prav tako bomo ob razmišljanjih, branju Božje besede, molitvi, skupnem bogoslužju, pogovorih, smehu in petju ob kitari pod asiškimi zvezdicami izkušali resnično veselje. Skratka, idealna kraj in čas, da v tednu dni prisluhnemo sebi ter odpremo srce Božjemu »dotiku« po sv. Frančišku in sv. Klari.

Voditelji: **p. Danilo Holc, p. Damjan Tikvič,
p. Janez Ferlež, p. Andrej Sotler**

Cena romanja: 150 €

Prijave sprejema p. Danilo Holc.

p. Danilo Holc, tel.: 031 443 200; e-pošta: danilo.holc@rkc.si
p. Damjan Tikvič, tel.: 031 834 720; e-pošta: damjan.tikvic@rkc.si
p. Janez Ferlež, tel.: 031 521 883; e-pošta: janez.ferlez@rkc.si
p. Andrej Sotler, tel.: 041 712 699; e-pošta: andrej.sotler@rkc.si

Romanje na Poljsko od 27. 4. do 1. 5. 2018

1. dan, 27. 4. (petek): Sv. Duh pri Škofji Loki – Ljubljana – Maribor – Krakov

Zjutraj ob 4. uri odhod izpred župnišča pri Sv. Duhu pri Škofji Loki. Prek Ljubljane (5.00) do Maribora (7.00), kjer pobereмо še ostale romarje, nadaljujemo pot prek Avstrije in Slovaške na Poljsko do Krakova. Tam bomo obiskali svetišče sv. Janeza Pavla II. Sledi sv. maša (18.00) in ogled svetišča. Nato se nastanimo v hotelu, kjer bosta večerja in nočitev.

2. dan, 28. 4. (sobota): Krakov – Niepokalanov

Maša v svetišču sv. Faustine Kowalske, zajtrk in nato odhod do centra Krakova, zgodovinsko najpomembnejšega in najlepšega poljskega mesta. Peš si bomo ogledali minoritsko cerkev, škofjski sedež, kjer je kot krakovski nadškof imel rezidenco Janez Pavel II., dominikansko cerkev, glavni trg z Marijino cerkvijo in tržnico ter grad Vavel s stolnico sv. Stanislava. Kosilo iz popotne torbe ali v lastni režiji. Nato zapustimo Krakov in nadaljujemo vožnjo do Niepokalanova (mesta Brezmadežne) blizu Varšave, ki ga je kot največji samostan ustanovil minorit sv. Maksimilijan Kolbe. Nastanitev v romarskem domu, večerja in počitek.

3. dan, 29. 4. (nedelja): Niepokalanov

Po zajtrku sledi ogled muzeja sv. Maksimilijana Kolbeja, prve kapelice, ki jo je svetnik postavil, in duhovno razmišljanje. Po kosilu v romarskem domu si bomo ogledali še radijsko in gasilsko postajo, če bo čas, pa obiskali še pokopališče. Prav tako bo popoldne priložnost za osebno molitev in nakup spominčkov. Po sv. maši zvečer sledi večerja. Pred počitkom bo v originalni kapelici priložnost za skupno adoracijo.

4. dan, 30. 4. (ponedeljek): Niepokalanov – Čenstohova – Harmeže

Po zajtrku se bomo poslovili od Niepokalanova ter se podali na pot proti Čenstohovi, kjer bomo na Jasni Gori obiskali osrednje romarsko svetišče Poljske. Tu je znana ikona črne Marije. Po sv. maši bo sledilo skupno kosilo v romarskem domu sv. Janeza Pavla II., nato pa bo še dovolj časa za osebno molitev, nakup spominkov ter osebni obisk znamenitosti ob svetišču. Nato bomo nadaljevali pot do kraja Harmeže blizu Oswiecima (Auschwitz). Sledi nastanitev v romarskem domu – minoritskem centru spomina na sv. Maksimilijana Kolbeja – in večerja. Kdor bo želel, si bo lahko v kletnih prostorih cerkve ogledal vodeno razstavo Mariana Kolodzieja, enega redkih preživelih jetnikov s številko 432, ki je bil med prvimi deportiran v Auschwitz.

5. dan, 1. 5. (torek): Harmeže – Oswiecim (Auschwitz) – Slovenija

Po zajtrku bomo obiskali Brzezinko (Birkenau) – podružnico KL Auschwitz. Med barakami se bomo sprehodili do krematorijev in osrednjega spomenika. Tam bo duhovno razmišljanje ter možnost osebne molitve in sprehoda po koncentracijskem taborišču (kraj smrti sv. Edith Stein). Sledi kosilo v romarskem domu. Popoldne bo vodeni ogled centralnega muzeja Auschwitz I (celica smrti sv. Maksimilijana Kolbeja) in sv. maša v Harmežah. Po večerji bo odhod in nočna vožnja proti domu. V Slovenijo prispemo v sredo, 2. 5., v jutranjih urah.

CENA: 270 EUR

Cena vključuje: avtobusni prevoz, nočitve, hrano skoraj v celoti (zanjo bo potrebno poskrbeti le prvi dan do večerje ter drugi dan za kosilo), dve vstopnini (Krakov – stolnica in muzej v Auschwitzu) ter stroške organizacije.

PRIJAVA:

Prijavite se lahko po telefonu: 031 380 134 (g. Franci Alič) ali 031 443 200 (p. Danilo Holc) in prek elektronske pošte: franci.alic@rkc.si ali danilo.holc@rkc.si. Ob prijavi je potrebno podati svoje podatke: ime, priimek, datum rojstva, naslov stalnega bivališča ter telefonski kontakt.

Akontacijo **100 EUR**, ki pomeni tudi potrditev rezervacije, bo potrebno plačati do 28. februarja 2018, ostanek plačila (**170 EUR**) pa še do 5. aprila 2018.

Organizirata župnija Sv. Duh pri Škofji Loki in Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa

Zahvala in prošnja

V teh prazničnih dneh se želim v imenu uredniškega odbora ponovno zahvaliti vsem bralcem revije Med nami – Duh Assisija in Brezmadežna za zvestobo. Vsem, ki revijo ustvarjamo, pomeni vaše spremljanje in branje člankov priznanje in hvaležnost. Kot urednik se zahvaljujem vsem sodelavcem, ki v ljubeči skrbi in z darovanjem svojega časa (kar mnogokrat pomeni veliko žrtev) pomagata pri izidu vsake številke. Še posebej bi se zahvalil lektorici, ki že vsa leta skrbi, da so misli pravilno pravopisno oblikovane (in je, mimogrede, letos srečala »abraham« – ob tem ji uredništvo iskreno čestita), prav tako pa velik boglonaj g. Ubaldu Trnkoczyju, ki nam daruje čudovite fotografije, da oko z veseljem pobrska po reviji. Obenem se zahvaljujem vsem, ki s svojimi finančnimi darovi podpirate izhajanje revije, predvsem pa Slovenski minoritski provinci, ki pokrije glavnino stroškov tiskanja in poštnino.

V teh prazničnih dneh pa, drage bralke in spoštovani bralci, trkamo tudi na vaše dobrotno srce, da nas tisti, ki želite, materialno podprete. Revija ostaja še naprej v osnovi brezplačna in denar ne sme biti razlog, da bi revijo odjavili, če si jo resnično želite. Veseli smo namreč, da lahko prinašamo v vaše domove duhovne spodbude, besede miru ali tolažbe ter Božji blagoslov. Tudi če nas materialno ne boste mogli podpreti, vas prosimo za podporo vsaj z molitvijo, ki je neprecenljiva.

Nekateri oddajate svoj prostovoljni dar kateremu od naših bratov minoritov osebno in ga lahko še naprej. Drugi pa sprašujete za številko računa, zato jo objavljamo:

TRR: **SI56 0420 2000 3336 155**,

Slovenska minoritska provinca, Minoritski trg 1, 2250 Ptuj,

Pripis: **Prispevek za revijo Med nami** – Duh Assisija in Brezmadežna.

Za vsak vaš najmanjši dar se vam že vnaprej najlepše zahvaljujemo. Mir in dobro.

Glavni urednik: p. Danilo Holc

Minoritski samostan Matere Božje na Ptujski Gori

Ptujska Gora 40, 2323 Ptujška Gora, Slovenija
tel 02 794 42 31, faks 02 794 39 91

RAZPIS ZA MARIJAFEST 2018

Bazilika na Ptujski Gori – 12. maj 2018

Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa in samostan Božje Matere na Ptujski Gori napovedujeta štirinajsti Marijafest, ki bo v baziliki Marije Zavetnice na Ptujski Gori v soboto, 12. maja 2018.

Septembra t. l. (2017) je ptujskogorska Marija Zavetnica razpela svoj zavetni plašč nad Španijo; v romarskem središču Torreciudad je dobila svoj »drugi dom« med zbirko številnih Marijinih podob s širnega sveta.

14. Marijafest vztrajno nadaljuje svoje poslanstvo – širiti Božjo in Marijino slavo. Glasbeni ustvarjalci povabljeni, da tudi letos tkete niti Božje dobrote in Marijine miline v ogrinjalo odrešenja, katerega srednica je naša nebeška Mati.

Razpisni pogoji za sodelovanje:

1. Besedila morajo imeti marijansko ali drugo katoliško molitveno-duhovno vsebino, ki mora biti jasno razpoznavna. Prednost bodo imele skladbe z marijansko vsebino.
2. Skladba je lahko dolga največ 4 minute.
3. Posebni odbor za pripravo Marijafesta si pridržuje pravico, da izmed vseh prispelih novih skladb izbere pet tistih, za katere je organizator pripravljen povrniti stroške studijskega posnetka, matrice in potnih stroškov do 400 evrov.
4. Tudi ostale izbrane nove avtorske skladbe bodo lahko sodelovale na Marijafestu brez posnete matrice (z instrumenti v živo) ali pa z matrico, le da jim v tem primeru organizator ne bo kril stroškov snemanja, pripravljen pa je kriti potne stroške v višini do največ 200 evrov.
5. V prvem delu Marijafesta lahko izbrani izvajalec sodeluje z že znano, neavtorsko skladbo in tudi v tem primeru je organizator pripravljen kriti potne stroške.
6. Zaradi lažje organizacije prosimo, da izvajalec takoj po odločitvi za sodelovanje pokliče in obvesti organizatorja po telefonu: **031 438 371** (p. Tine Gašparič) ali prek elektronskega naslova: **minoriti.ptujaska.gora@rkc.si**.
7. Vsak, ki želi sodelovati, mora do vključno 1. marca 2018 poslati DEMO posnetek (ni potreben studijski posnetek!) svoje nove avtorske skladbe.
8. Organizator bo odločitev o izboru skladbe in sodelovanju na Marijafestu izvajalcu sporočil najpozneje do 10. marca 2018.
9. Studijski posnetek pesmi in glasbeno matrico bo treba poslati organizatorju najpozneje do 21. aprila 2018.
10. Prispevke pošljite na naslov: MARIJAFEST
Ptujška Gora 40
2323 Ptujška Gora

Za morebitne dodatne informacije pokličite po tel.: 031 438 371 (p. Tine).

Ker festival ni tekmovalnega značaja, vabimo torej k sodelovanju vse, ki vam je pri srcu prepevanje hvalnic Mariji in prek nje slavljenje Boga. Z veseljem pričakujemo vaš odziv in sodelovanje pri oblikovanju tradicionalnega, že štirinajstega Marijafesta.

Za organizacijski odbor:
p. Janez Ferlež

Odgovoren za Marijafest:
p. Martin Gašparič,
rektor bazilike

Na Brezmadežno, 8. decembra 2018

Oče je izrekel eno besedo,
ki je bila njegov Sin,
in to besedo izgovarja
vselej v večni tišini,
in v tišini jo mora duša slišati.

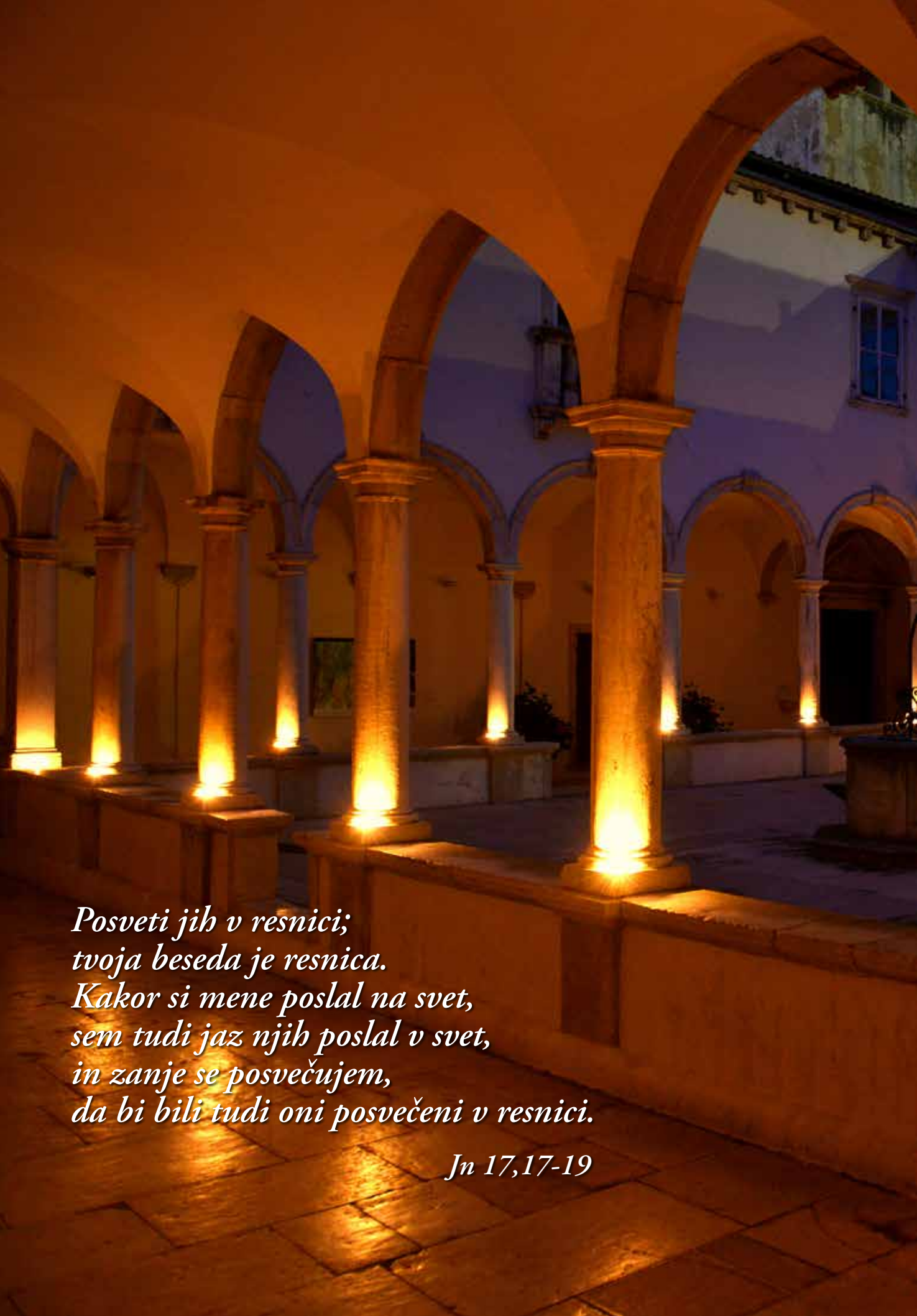
Sv. Janez od Križa

Ob božičnih skrivnostih ustnice umolknejo in spregovori Beseda:
»On nas je vzljubil in poslal svojega Sina« (1Jn 4,10).

Ljubezen živi, v jaslicah spi.

Naj se iz te ljubezni rojeva hvaležnost do Njega
in ljudi okrog nas v letu Gospodovem 2018.

Uredniški odbor

*Posveti jih v resnici;
tvoja beseda je resnica.
Kakor si mene poslal na svet,
sem tudi jaz njih poslal v svet,
in zanje se posvečujem,
da bi bili tudi oni posvečeni v resnici.*

Jn 17,17-19